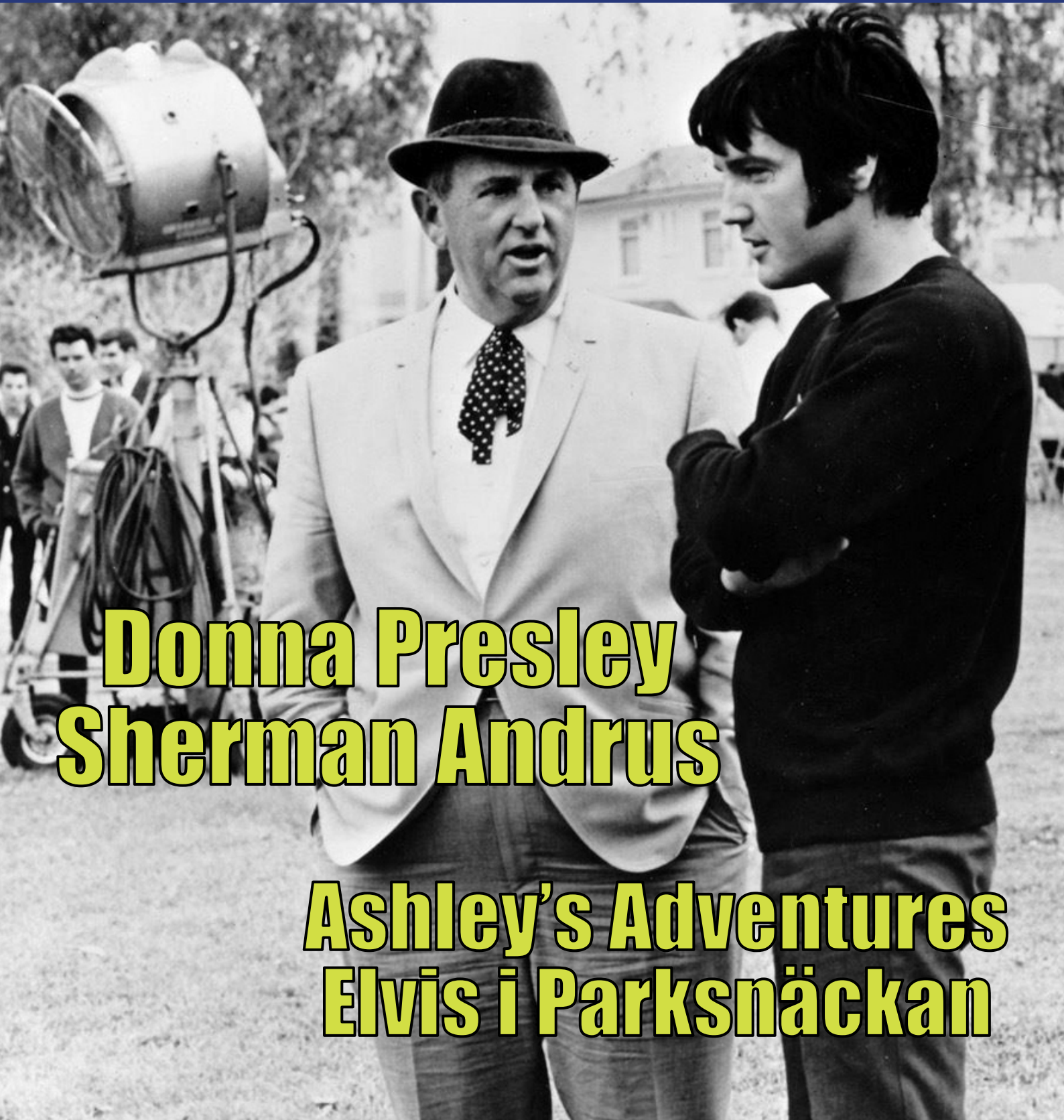

Elvis magasinet

Nr 6 augusti 2022   Pris: Gratis

Utgiven av: Elvis i Norden

**Donna Presley
Sherman Andrus**

**Ashley's Adventures
Elvis i Parksnäckan**

Innehåll

Sida 4 – Elvis i Parksnäcken – 20 års jubileum!

Sida 10 – Baz Luhrmanns – ELVIS

Sida 14 – Donna Presley till Sverige

Sida 20 – Möt Sherman Andrus

*Sida 26 – Elvis sjöng en oförglömlig
You'll Never Walk Alone*

Sida 30 – Ashley's Adventures

*Sida 34 – Det är svårt att leva upp till Elvis
nivå (Intervju med Donna Presley)*

Sida 44 – The Watergate Connection

Sida 46 – Elvis-soundtracket på CD

**Omslagsfoto: PR-foto från 1969 med Överste
Tom Parker och Elvis under inspelningen av
filmen *Change of Habit*.**

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda
programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket
är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2
sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja
om man vill se ett helt uppslag där innehållet
kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas.
Men om problem uppstår så testar vi med
Adobes Acrobat Reader som de flesta använder
sig av.

Elvis i Norden

Elvismagasinets redaktion:

Chefredaktör och layout:

Elvis Ahlgren

Medarbetare:

Stig Carlsson

Joe Devine

Markus Ekholm

Micke Englund

Keith Huotari

Arne Julien

Marie Klintebäck

Jari Koskela

Lotta Larsson

Bibbi Lindkvist

Annika Lindqvist

Åke Ljungberg

Marcus Lundström

Harald Mjöberg

Yannick Perrussel

Jimmie Rudolfsson

Eva Lind Söderling

Kent Wennman

Erik G. Widman

Stefan Ödman

Kenneth Östlund

Video:

Elvis Ahlgren

Tomas Karlsson

Du når oss på e-postadressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:

Februari

April

Juni

Augusti

Oktober

December

Det händer i Elvisvärlden

Hej igen Elvisvänner!

Här kommer ett något sent augusti-nummer. Vi har inte bara en utan faktiskt två olika intervjuer med **Elvis kusin Donna Presley Early** som är Sverigeaktuell nu i höst. Sedan har vi även en exklusiv intervju med gospelsångaren **Sherman Andrus** som bland annat varit med i **The Imperials** vilket var lite speciellt. Vi får även stifta bekantskap **Ashley's Adventures** om det inte redan är ett bekant namn och fenomen.

Naturligtvis blir det lite koppling till **Baz Luhrmanns Elvis-film** även i detta nummer. **Marcus Lundström** berättar om hur han upplevde filmen. Själv tar jag en närmare titt på **soundtracket** till filmen som getts ut **på CD**. Filmen var ju härlig men hur är det att lyssna bara på musiken utan några filmbilder? Filmen såg jag först i Vasa och sedan ytterligare en gång i Mariehamn och den ger jag personligen rätt högt betyg. Musiken var ju ständigt närvarande och kändes bra i filmen men nu när CD:n ligger i CD-spelaren så är det upp till bevis för musiken. Håller den på egen hand eller inte?

På tal om filmen så meddelades det nyligen att den nu är Baz Luhrmanns mest inkomstbringande film i USA/Kanada någonsin!

Joe Devine i USA är tillbaka med en ny artikel om upplevda Elviskonserter. **Stefan Ödman** funderar på om man kunde få reda på **vad Elvis egentligen sade i Vita Huset**.

Ja vi har mycket spännande att bjuda på även den här gången! En orsak till att vi utkommer senare är att vi ville ha med något från **Kent Wennmans stora**

Elviskonsert i Uppsala. Vi är extra glada över att **Harald Mjöberg** bidragit med lite material om detta. Många känner igen Harald från olika Elvisfestivaler. Jag känner honom från en gemensam Elvisresa men det är en historia som vi får ta en annan gång.

Det känns som att det händer en hel del i Elvisvärlden igen och det är ju jättekul! Nyligen meddelades att det i slutet av året kommer en **CD-box** med material från konserterna som filmades för filmen **Elvis On Tour 1972!** I samma box ingår även filmen på Blu-ray. Om det är samma version som den förra utgåvan eller en ny med en återinsatt **Johnny B. Goode** framgår tyvärr inte ännu. Det vore ju också på sin plats att filmen äntligen skulle få använda sig av **Also Sprach Zarathustra** i stället för det substitut som man av rättighetsskäl var tvungen att använda då filmen gjordes. Gällande filmer så är det filmbolagen som bestämmer så vi kan bara hoppas på att de också tycker att man kunde lägga ner lite jobb på att göra utgåvorna så bra som möjligt. Vi får se hur det blir med filmen och jag har inga höga förhoppningar på den delen men konserterna blir ju verkligen kul att få på CD.

Nästa nummer utkommer i oktober. Ha en skön Elvishöst!

Elvis i Parksnäcken – 20 års jubileum!

Elvis i Parksnäcken är ett populärt evenemang i Uppsala som i år samlade 1 200 personer.
Foto: Harald Mjöberg

Den 17:e augusti 2022 firade showen Elvis i Parksnäcken i Uppsala 20 år. Med på plats i den stora publiken fanns Harald Mjöberg som kommit hela vägen från Göteborg för att uppleva denna fantastiska show. Här är hans berättelse.

Trots att jag har upplevt **Kent Wennman** och hans eminenta band flertalet gånger under de senaste 10 åren i festivalsammanhang så skulle det bli den första gången jag fick uppleva den

långlivade traditionen med "Elvis i Parksnäcken" i Uppsala. Att man var taggad var nog bara förnamnet!

Inte blev känslan sämre när regnet någon timma innan start upphörde och solen åter visade sig. Gick den lilla promenaden genom stadsparken och möttes av en ringlande kö av förväntansfulla människor. 1 200 biljetter hade sålts till kvällens konsert till den symboliska summan av 20 kronor. En skön kontrast till

sommarens alla arenaspelningar i 1 000 kronors klassen.

Väl inne slog jag mig ner på min plats och kunde inte undgå att höra en kvinna på raden bakom mig säga: "Jag upptäckte det här av en slump för några år sedan när jag cyklade ner till "Gulla Villan" för att köpa glass. Då spelade de några Elvislåtar där och jag blev helt fast. Och sen dess har jag gått hit. De gör det ju så himla bra"

*Det slutade regna och publiken samlades i spänd förväntan.
Foto: Harald Mjöberg*

Jag som inbiten Elvis-entusiast blev lite varm i kroppen av orden jag just hörde, för jag insåg att så här har det nog varit för många människor som upptäckt Kent Wennman genom åren och kanske därigenom även fått en anledning att knyta extra band till Elvis musik. Jag både hoppas och tror att Kent här genom sitt engagemang faktiskt genom åren har betytt en del.

Det är väl det som är nyckeln till framgångssagan som Kent skrivit under sin 20 år långa karriär som Elvistolkare. Att han aldrig har kopierat eller försökt vara något han inte är. Utan hela tiden istället haft det egna genuina intresset i fokus och därmed lagt tyngdpunkten på Elvis många gånger mer bortglömda låtar samt lyft fram Elvis kvalitativa storhetstid 1968-1972.

Vädret i Parksnäcken denna sensommarekväll och en förväntansfull publik gjorde att pulsen var på uppåtgående. Så var klockan slagen och delar av bandet äntrade scenen. Närmare bestämt den del av bandet som under senare år spelat med Kent under namnet "**Rockabilly Quartet**" med **Ulf**

Holmberg på gitarr, **Stefan Persson** på bas och **Per-Åke Persson** vid trummorna!

Kvällens konferencier **Jacke Sjödin** värmdde upp publiken och ropade sedan in kvällens huvudperson Kent Wennman. Så drog konserten igång och vi fick i ganska raskt tempo lyssna till ett pärlband av 50-tals klassiker. Bandet kändes bekväma och publiken klappade takten. Det märktes att bandet var taggade för kvällens uppgift. Ett jubileum likt detta är ju inget man skojar bort i första taget.

Inför nästa block i schemat förstärktes sedan bandet i form av **Arvid Nerdal** på piano och **Andreas Hellkvist** på Hammondorgel.

*Kent och bandet framförde ett pärlband av 50-tals klassiker.
Foto: Harald Mjöberg*

Bröderna Rongedal gör entré på scenen.
Foto: Elisabeth Wigdahl

En förstärkning som under de spelningar jag sett bandet göra tidigare verkligen adderar en viss volym till i synnerhet låtarna från sent 60-tal samt 70-talet.

Det kompletta bandets andra låt denna kväll, **Never Been to Spain** blev för mig kvällens första riktiga ståpås ögonblick. En på flera sätt ganska förbisedd låt med Elvis, som bandet i allra högsta grad gör rättvisa med sin bredd, energi samt förmåga att få med sig publiken på tåget.

Låten inleddes för övrigt med ett gitarrsolo signerat Kent vilket han förklarade

att inte direkt hör till vanligheterna och mynnade sedan ut i en härligt soul-funkig version som omfamnade publiken i ett tung-gung.

Sedan var det dags för kvällens gästartister, **Bröderna Rongedal** att göra entré. Kvällen till ära hade de lagt sig till med Kent Wennman frisyrl! Vi bjöds på en blandad repertoar med bland annat **I Need Your Love Tonight** samt balladklassikern **Always On My Mind**. Rongedal kändes väldigt peppade denna kväll och energin gick inte att ta miste på.

Sedan följde kvällens första komiska inslag när konferencieren Jacke Sjödin framförde sin egenhändigt komponerade hyllningssång **Fyra flintstkalliga män** ackompanjerat till publikens glada skatt och tillrop. Humor, ironi och självdistans är ju ett framgångskoncept som präglat Kents åtaganden inom Elvissfären i Sverige under många år, en lyckad kombo helt enkelt som fungerar även en kväll som denna.

Vi bjöds på några låtar till innan det var dags för paus. Tempen i publiken var mycket god, folk gick till baren och förfriskade sig

Jacke Sjödin sjunger *Fyra flintskalliga män*.
Foto: Eva Lind Söderling

och vädret höll i sig. Det märktes att det var mycket folk på plats, pausen bjöd på ett härligt sorl från bänkraderna och man hörde uppskattande ord om första halvan av jubiléet från flera håll.

Andra passet för kvällen inleddes med en liten intervju med Kent på scenen. Han berättade lite kort om de 20 år som förlupit tillsammans med Elvis i Parksnäckan. Man fick en liten känsla av att det för en stund infann sig ett litet vemod kring att detta var det 20:e och sista året, varpå man hörde Kent referera till Jerry Williams bevingade ord: "Man måste

ju få lira" och en dörr ställdes därmed lite på glänt.

Det gick ett litet sus genom publiken och på sina håll hörs något litet jubel..... Är detta inte slutet trots allt? Vad menade han med det där? Bli det en fortsättning? Den som lever får se som det ju brukar heta.

Kent presenterade sedan sitt dubbelalbum: **Associated With the King vol 11 & 12** som hade släppts dagen till ära. På albumet tolkar Kent hela 16 av sina personliga Elvisfavoriter.

Vi bjöds därefter på ett litet smakprov bestående av två av låtarna från dessa plattor: **It's Only Love** och **It Hurts Me**".

Personligen har jag alltid uppskattat den här sidan av Kent när man avskalat får njuta av hans många gånger sköra och innerliga sång. Jag tycker att det bär sig fint och håller riktigt långt.

Det var full fart på scenen och publiken var med på noterna.
Foto: Elisabeth Wigdahl

Så var det dags för bandet att äntra scenen igen och tempot höjdes då avsevärt! Först ut var ett 60-tals medley som sedan följdes upp av en av mina egna personliga favoriter från samma period **A Mess of Blues**. Publiken gungade och skapade tillsammans med den ljuvliga sensommarkvällen ett visst mått av magi. Och ett par låtar senare fick bandet taket på Parksnäckan att lyfta till den soul-funkiga dängan **Whole Lotta Shakin' Going On**.

Något tak fanns förstås inte med nog lyfte det ändå!

Nästa punkt på programmet var gospel, den kanske minst utforskade delen av Elvis musikaliska låtskatt. Och här skulle det som så många gånger förr framföras med hjälp av Uppsalas egna kör, **Afro**. Vi bjöds dels på ett medley och sedan även kvällens Hallelujah-moment till klassikern **Amazing Grace**.

Sedan äntrade bröderna Rongedal åter scenen och

vi bjöds på en sprudlande härlig energistinn version av **Rubberneckin'**. Även här var det med härlig uppbackning från kören. Vid det här laget var det flera i publiken som hade svårt att sitta still, så även undertecknad.

En liten stund senare kom, kvällens andra komiska inslag när Kent Wennman skulle försöka slå sitt eget tidigare inofficiella världsrekord genom att fläta ihop flest Elvislåtar på 3 minuter och 20 sekunder.

Var det sista gången man kunde uppleva Elvis i Parksnäcken eller kan vi hoppas på flera gånger?
Foto: Eva Lind Söderling

Jag låter det vara osagt om han slog rekordet men roligt var det när bröderna Rongedal förstärkte upplevelsen genom att ge Kent sitt vatten och vifta med handukar för att hålla nere temperaturen.

Temperaturen hos publiken denna afton höll sig väldigt stabil trots att skymningen vid det här laget omfamnat Parksnäcken. Tonerna av **Suspicious Minds** fick en del att brista ut i sång och stämningen går närmast att beskriva som lyrisk! Det kändes som att hela bandet och gästartisterna, uppburna av det starka publikstödet, hade levererat på högsta nivå denna kväll.

När Kent sedan i det första av två extranummer brister ut i textraden:

"Lord almighty, I feel my temperature rising" så var lyckan total, publiken stod upp och applåderade, gungade och dansade. **HUNKA HUNKA BURNING LOVE!**

Alla trevliga kvällar måste ju även de få sitt slut och denna fick ett mycket värdigt sådant i form av allsång till Elvis klassiska avskedsåt **Can't Help Falling in Love.**

En fantastisk kväll var till ända och publiken gick hem.

Jag är mycket nöjd över det jag fick uppleva på min första "Elvis i Parksnäcken". Att jag missat de tidigare 19 åren grämer mig förstås en del samtidigt som jag ställer mig själv frågan om detta verkligen var den sista chansen att få uppleva denna magi. Den som möjligen vet svaret på det är väl bara Kent Wennman...

Tack för upplevelsen!

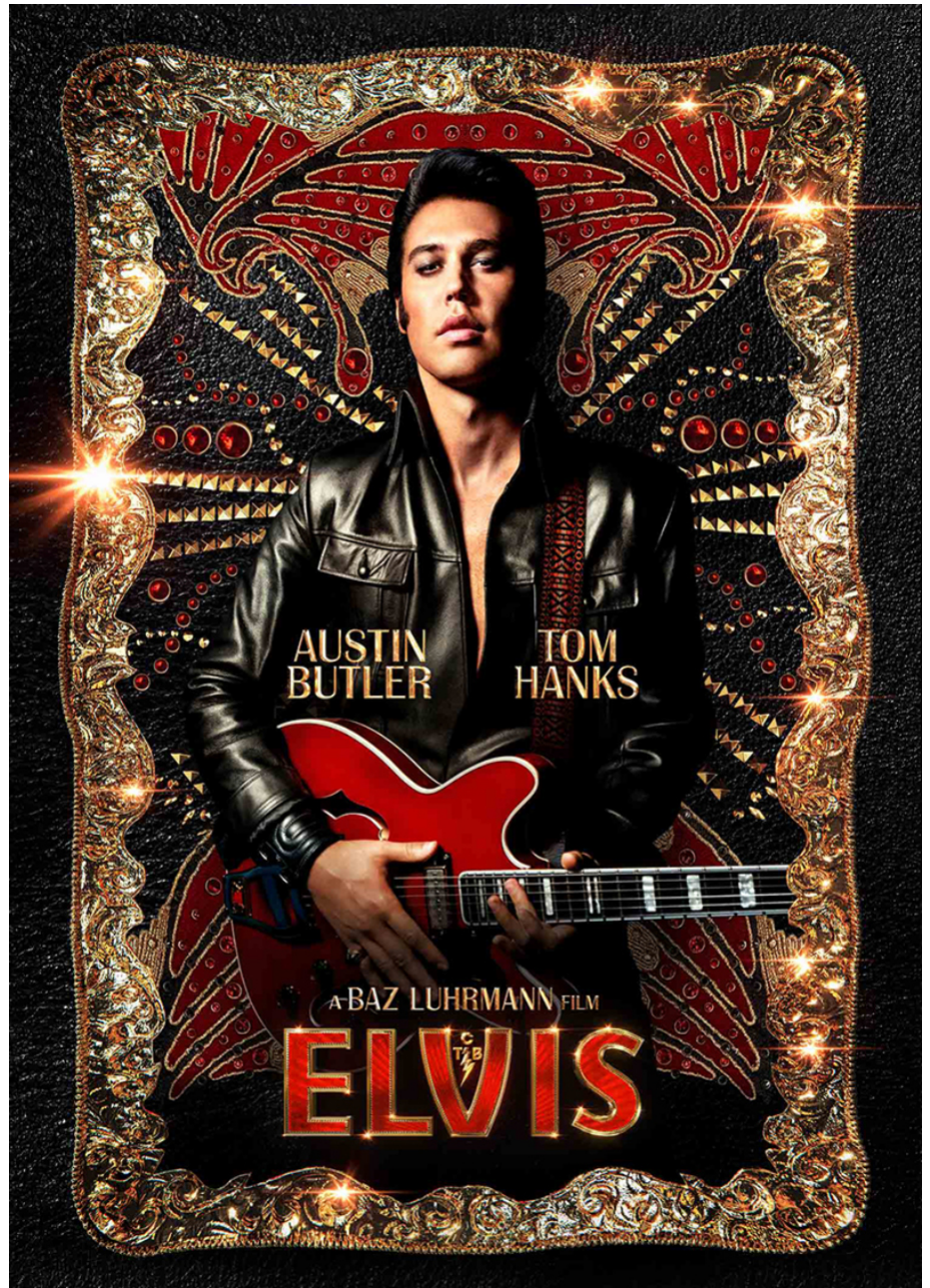

Baz Luhrmanns – ELVIS

Två gånger, med några veckors mellanrum, besökte jag biografen i sommar för att se samma film. Något som jag faktiskt aldrig gjort tidigare! Det måste ju betyda att filmen om Elvis är fantastiskt bra, eller hur?

Jag hade stora förväntningar inför premiären. När trailern släpptes blev jag positivt förvånad över hur välgjord, detaljrik och modernt berättad filmen verkade vara. Som inbiten fantast av Elvis musik och sagolika karriär har jag sett det mesta som producerats om Elvis liv. Filmerna och TV-serierna om Elvis har i de flesta fall varit sevärda och intressanta. De som producerades från 1979-1990 talet har regisserats av personer i samma generation som Elvis, som levt genom Elvis artistkarriär. Kanske är de lite stela och i dagens ögon något segt berättade. Åtminstone om man inte redan på förhand är ett lagom stort Elvis-fan?

På 2000-talet upplever jag att man tar ut svängarna lite mer när man skildrar Elvis i olika produktioner, högt och lågt. Från utflippade **Bubba-Ho-Tep** till två olika

filmer om händelsen då Elvis träffar **Nixon**. Elvis TV-miniserien från 2005 är kanske ett undantag där man ändå gjorde ett seriöst försök till en biografisk skildring.

Nu kommer alltså **Baz Luhrmann**, född på 60-talet i Australien. Erkänd regissör och manusförfattare med gedigen meritförteckning, känd för konstnärliga produktioner med stora filmstjärnor. Han tar sig

obekymrat an Elvis och hans fantastiska framgångssaga. Historien som berättats otaliga gånger i alla typer av medier. Böcker, tidningar, filmer, teater, dokumentärfilmer och därtill från alla tänkbara vinklar. Vilken ny eller intressant vinkel kan Baz möjligtvis skriva till i sitt manus?

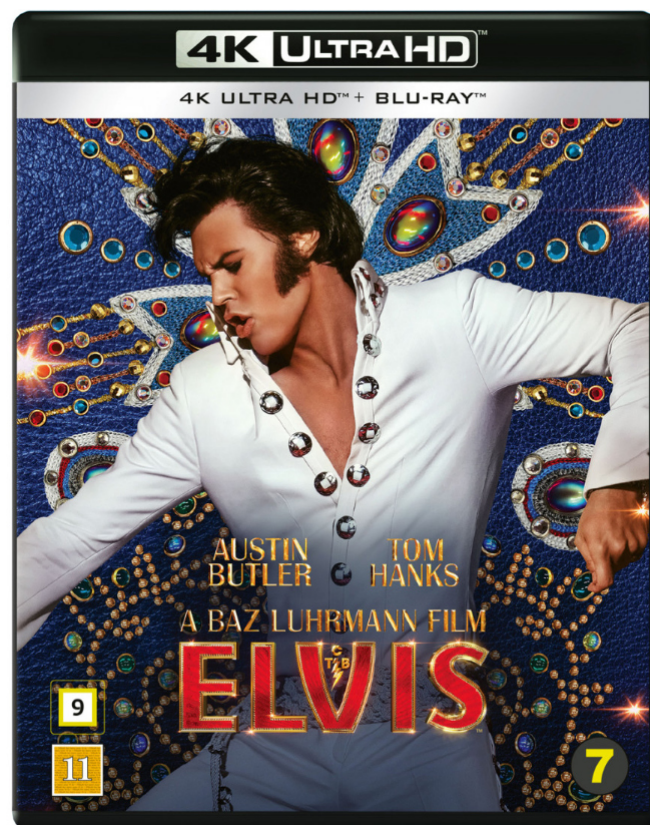
Baz, som uppenbarligen innehar stor beundran för Elvis, går inte i samma spår som tidigare manusförfattare eller regissörer. Han berättar historien om Elvis från en person som levde tätt intill Elvis genom i princip hela hans karriär. En person som fanns där från berömmelsens begynnelse till sista andetaget, parallellt med föräldrarna **Gladys** och **Vernon**, äktenskapet med **Priscilla**, Hollywood-filmerna och konsertturnéerna på 70-talet. Personen är den mystiske, sluge och pengagirige **Överste Tom Parker**. På så sätt kan Baz ta ut svängarna från en traditionell dokumentär biografisk skildring där varje detalj granskas med kritiska ögon från fansen.

Filmen utgår från att Parker i slutet av sitt liv berättar, nästan såsom ett försvarstal, om hur han upplevde Elvis karriär och sin egen roll i det hela. Detta är Tom Parkers historia såsom han möjligtvis skulle berätta den på sin dödsbädd. Så klart

minns han inte alla detaljer i kronologisk ordning. Visst skulle han kunna krydda till berättelsen med lite utfyllnad som aldrig inträffade i verkligheten. Och såklart skulle han försköna sin egen person men på ett sätt att hans giriga intentioner skulle lysa igenom berättelsen. Tanken bakom manuset till filmen är genial i mina ögon.

Det jag upplever att Baz vill berätta med filmen är främst att avslöja och ge en förklaring på den kritik som Elvis kan få idag.

- 1. Elvis stal de svartas musik!**
- 2. Varför tvingades Elvis till Europa för militärtjänstgöring mitt under sin storhetstid?**
- 3. Varför turnerade Elvis aldrig utanför USA?**
- 4. Att Elvis gjorde mest musik och film för pengarnas skull!**
- 5. Varför fastnade Elvis i Las Vegas?**
- 6. Varför kunde inte Elvis bryta sig loss från sina orättvisa kontrakt?**

Den kommande 4K Blu-ray utgåvan.

- 7. Elvis skrev eller producerade aldrig egen musik!**
- 8. Vad ledde in Elvis i det destruktiva drogmissbruket?**

Dessa kritiska påståenden och frågeställningar har florerat sedan länge och dyker alltid upp då och då bland vissa kretsar av kulturvetare, förståsigpåare och numera nättroll. Baz gör ett fantastiskt arbete att genom filmen ge en högst trolig förklaring på all denna sylvassa kritik. Genom den lysande skådespelaren **Austin Butler** lyckas filmen berätta på ett sånt sätt att alla borde ta det till sig.

Många är besvikna på att personer som vi alla vet spelat en stor roll i Elvis liv inte får någon plats i filmen. Såklart är ofantligt svårt att skildra alla unika händelser i Elvis liv på bara 2,5 timme och jag tror aldrig det var Baz intention med sin berättelse. Det är heller inte omöjligt att många personer och händelser i Elvis liv helt skulle kunna ha förbigått Parker som hade sina intressen främst i affärernas värld.

Det är uppenbart att samarbetet och respekten mellan Baz och Priscilla med familjen Presley har varit nära. Baz och gänget har säkert fått ett speciellt omfamnande för att kunna göra filmen så pass detaljrik som den är. Jag tror att det både hjälpt och stjälat manusarbetet. Känns lite som man valt att inte skildra saker som kan te sig obekväma för familjen Presley. Två uppenbara exempel på detta som jag reagerar på är följande. För det första att skilsmässan mellan Elvis och Priscilla skildras fullständigt utifrån Priscillas gängse berättelse såsom att all skuld till uppbrottet fanns hos Elvis. Exempel två är den ständigt obehagliga skildringen av hur Vernon ganska snabbt efter Gladys död går in i nytt förhållande och det med en gift kvinna dessutom. Det verkar vara en obekväma sanning som inte följer den romantiska idén om den stora kärleken

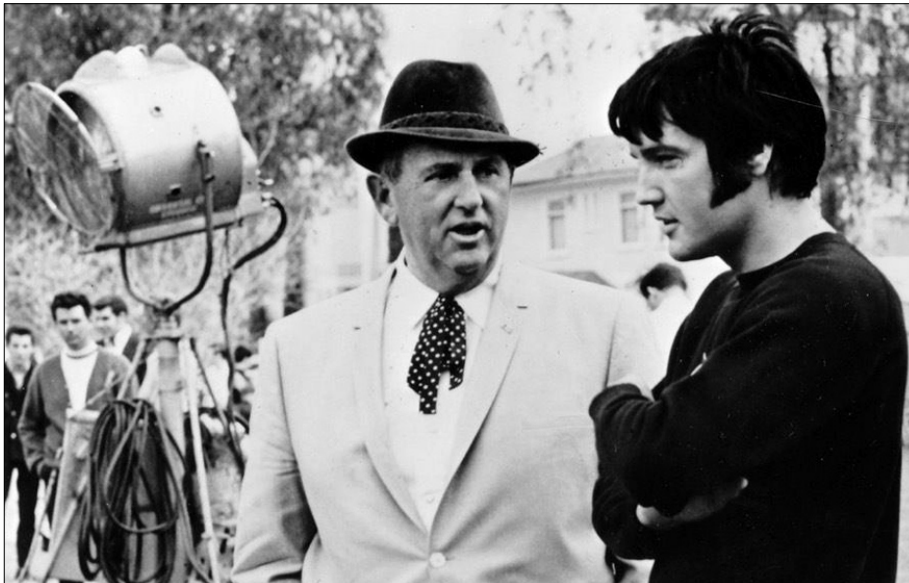
Baksidan på den kommande 4K Blu-ray utgåvan.

som ofta målas upp mellan Vernon och Gladys.

Första gången jag såg filmen lämnade jag biografen något besviken. Jag hakade upp mig på detaljerna som jag vet att inte stämmer med den verkliga historien. Också att filmen följer samma kronologiska följd som alla andra biografiska skildringar. Stor fokus på Elvis uppgång under 50-talet, man skippar hela 60-talet förutom 68-comebacken. Fokuserar

igen på Las Vegas showerna med filmen **That's The Way It Is** som förebild. Sedan kort fokus på skilsmässan som ett utpekadt startskott på en nedåtgående hälsospiral. Hela 70-talet snabbspolas och det hela avslutas med det bittra slutet. Andra gången såg jag filmen med helt andra ögon och upptäckte många detaljer som jag först missat.

Jag har grubblat lite på varför Baz hade så bråttom att avsluta filmen så abrupt

Överste Parker och Elvis i ett PR-foto från 1969.

efter sekvensen då Elvis framför **Unchained Melody** i Omaha 1977. Elvis karriär tog ju på sätt och vis inte slut med hans död! Parker som äger filmerna historieberättande fortsatte att ta hand om affärer en tid efter den 16 augusti 1977. Det skulle nog kunna gjorts en lite bättre slutkläm på historien. Så man hade lämnat biosalongen med att tänka hur cool Elvis var istället för hur tragiskt hans liv slutade.

Eftersom filmen på sätt och vis är Tom Parkers berättelse så tycker jag också det är synd att filmen skildrar Parker som en ensamvarg ständigt i arbete. Han var ju faktiskt gift med sin **Marie** som kom att bli svårt sjuk under 70-talet. Att filmen borde på något sätt skildrat Parkers sorg att förlora sin hustru genom ett långsamt mentalt och fysiskt försämrande.

Det hade gett honom en mänsklig sida och kanske en alternativ förklaring till sina beslut angående hanteringen av Elvis karriär under 70-talet.

Filmen missar också att berätta om de stora donationerna och gåvorna som både Elvis och Tom Parker gör till olika organisationer. Det borde fått någon slags uppmärksammande. Elvis religiösa sida har också i princip helt utelämnats.

Alla skådespelare med ledande roller gör ett fantastiskt rollprestation tycker jag men likheten med originalpersonen är tyvärr inte tillräckligt slående hos alla. Visst skulle man också ha velat se någon slags utseendemässig likhet av bandmedlemmarna och grabbarna i Memphis Maffia som man som Elvisfantast så väl känner igen.

Filmens stora stjärna är utan tvekan Austin Butler som spelar Elvis. Här ryktas det till och med om Oscarsnominering för hans fantastiska imitation och prestation. Om jag ska ge någon kritik till Butler så tycker jag inte att han lyckas fånga Elvis charm, lättsamhet och humor. Det fanns liksom alltid något lite bus i Elvis ögon och utstrålning. Austin Butlers version av Elvis är allvarsam och tyngd genomgående hela filmen. Å andra sidan är berättelsen om kändisskapets baksida lite grann filmens röda tråd.

**Filmens betyg: 4 av 5
Teddybjörnar**

Donna Presley till Sverige

Här kommer vår första intervju med Donna Presley Early. Elvismagasinet Annika Lindqvist har intervjuat Elvis kusin inför höstens Sverige-besök.

Annika: – Hej Donna! Tack för att du tog dig tid att bli intervjuad för Elvismagasinet, jag vet att du är på väg till Memphis!

Donna: – Ja, jag håller på och packar min väska nu faktiskt, jag åker till Memphis för Elvis Week senare idag. Jag ska bland annat hålla i en lunch för 40-50 personer, bland annat cirka 25 tyska fans. Det blir långlunch, talkshow och frågestund. Jag bor i Arkansas, så det är bara ca en timme bort från Memphis, man åker över den i folkmun kallade "Dolly Parton Bron", som går över den väldiga Mississippifloden och förbinder Arkansas med Tennessee.

Det är fantastiskt att se hur Elvis fans vallfärdar till Memphis varje år, men han var också en extraordinär person, som jag tror var utsedd av gud att göra extraordinära saker. Jag tror folk känner det och det är då han stannar i människors hjärtan och de för det vidare till andra och så fortsätter det bara att växa. Han var också en man som aldrig

**Donna Presley vid Elvisstatyn i Tyskland.
Foto: Donna Presley**

glömde sin fattiga uppväxt
och dömde aldrig

människor efter deras
status.

Annika: – Du kommer till Sverige i höst och turnerar med Peter Jezewski på Be Bop a Luba turnén. Det är en massiv turnéplan, hela 20 städer från norr till söder med start i Örebro den första oktober och slut den 10 december i Askersund. Jag har förstått att förutom talkshow med frågestund, så kommer du också att sjunga!

Donna: – Ja, jag ser så fram emot det, jag kommer redan i september, men turnén spänner över hela hösten som du säger och en bit in december. Och ja, jag ska sjunga också (skratt), men jag kan förstås inte mäta mig med Elvis. Jag ser så mycket fram emot att se ert vackra land och att jobba med Peter.

Annika: – Berätta om din familjs bakgrund med start i Tupelo.

Donna: – Min mamma Nash Presley Pritchett (född 1925) är syster till Vernon (född 1916) och de bodde i huset bredvid Elvis. Min mamma är 10 år äldre än Elvis och var faktiskt barnvakt åt honom, brukade natta honom och till och med byta blöjor på honom (skratt). De lekte också mycket med varandra.

Mamma och pappa gifte sig väldigt tidigt, som man ofta gjorde på den tiden, de var bara 15 och 19 år. På grund

Minnie Mae Presley

Foto: Donna Presley

av deras låga ålder, flyttade de in hos min farmor och farfar, (Minnie Mae, även kallad, "Dodger" och Jessie) i East Praire i Missouri cirka 37 mil från Tupelo i nordlig riktning.

Hela Presleyfamiljen blev uppfostrade på samma sätt, fick samma värderingar och religiösa grundsyn. Min mamma blev senare präst i Assembly Church of God och diskuterade bibeln väldigt mycket med Elvis. Hon spenderade timmar uppe på övervåningen på Graceland med att läsa bibeltexter tillsammans med Elvis. Elvis läste bibeln varje dag, han hade en mycket stark tro. Vi var alla väldigt nära varandra och Elvis älskade att vara med sin familj, han var lojal mot gud och mot familjen. Han hade en sådan speciell karisma, han tog upp hela rummet verkligen.

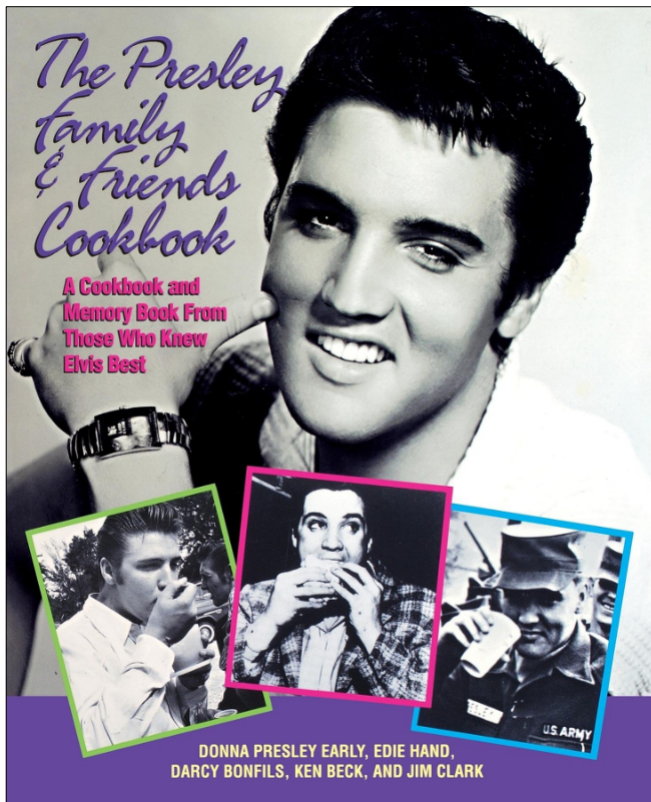

Nash Presley Pritchett

Foto: Donna Presley

Annika: – Det här med att din mamma blev präst, var inte det ovanligt för en kvinna på den tiden?

Donna: – Jo, det var det, men hon kände att hon hade en kallelse från gud och ett uppdrag att missionera. Elvis var ett fantastiskt stöd i detta. För att hon skulle kunna åka runt och missionera, köpte han henne en helt ny bil och senare finansierade han hennes församlingsbyggnad. Hon ville att han skulle komma och besöka en av hennes gudstjänster, men han sade att hans närvaro bara skulle störa hennes gudstjänst, alla skulle bara titta på honom. Det var baksidan av att vara känd. Min mamma sa alltid att han var en fågel fångad i en gyllene bur.

**Donna och syster Karen och Elvis.
Foto: Donna Presley**

Annika: – Från det du var 10 år spenderade du dina somrar på Graceland. Hur kom det sig?

Donna: – Jag var väldigt nära min farmor och jag ville gärna vara med henne, jag hade underbara somrar på Graceland. Förutom att hänga med farmor och Elvis när han var hemma, så hängde jag en del med Priscilla, vi såg mycket på TV ihop. Jag brukade gå ner till alla fans nere vid grinden och prata med dem. Det var många fans från andra länder, så vi kommunicerade så gott det gick. Elvis är ett universalspråk (skratt). Jag åt ofta min lunch under det stora trädet till höger framför Graceland. Ibland släppte de upp fans, så de

kunde få se Graceland på nära håll.

När jag var 15 år, ville Elvis att jag skulle bo permanent på Graceland som sällskap åt farmor, som han tyckte var lite ensam. Men mamma sade nej (skratt).

Annika: – Och när du var 17 flyttade ni till Circle G...

Donna: – Ja, när Elvis köpte Circle G, flyttade vi in där och bodde där till han sålde den 1969. Min pappa jobbade som förman där och tog hand om fastigheterna med mera. När Elvis var där var det vad jag skulle kalla "organiserat kaos". Det var alltid något upptåg på gång. Vi hade enormt roligt. Det var förstås mycket kring

hästridning och aktiviteter kring det.

Ett fint minne därifrån var när Elvis fick reda på att min pappas favoritsång var "From a Jack to a King". Min pappa jobbade med något utanför huset och Elvis öppnade fönstret, satte sig ner vid pianot och började sjunga och spela just den låten. Min pappa blev mycket rörd. Sådan var Elvis, han var inte bara generös med gåvor, han var generös också med sin tid. Han tog sig tid för alla. Han älskade att ge och uppfylla andra önskningar. En annan gång fick han reda på att min pappa aldrig flugit med flygplan och vips någon dag senare var pappa ombord på ett plan.

**Elvis hem Graceland i Memphis.
Foto: Elvis Ahlgren**

1969 flyttade vi tillbaka till Graceland och bodde där permanent. Jag bodde där till 1971 när jag gifte mig och mina föräldrar bodde där till 1986, trots att Graceland öppnat för publik.

Annika: – Just det, Graceland öppnade ju för publik 1982, hur kändes det för er i familjen?

Donna: – Ja, det blev ju inte längre ett hem, det blev ett museum, men det var tvunget att göras för Lisas skull finansiellt. Men det har blivit ett fantastiskt ställe för alla Elvis fans, där man tydligt ser hans avtryck på musik, mode etc. Men visst

det är svårt att gå in där, så många minnen...

Vad gjorde ni i familjen för att Elvis skulle kunna "landa" sas när han var hemma?

Donna: – Vi försökte göra Graceland så normalt som möjligt för honom, så att han skulle kunna vara sig själv. Så fort han gick ut, var det folk som fotograferade honom, så det försökte vi undvika att göra. Det är därför vi inte har jättemånga kort på Elvis, som familjen tagit. Folk brukar tycka det är konstigt, men vi ville skydda Elvis och respektera hans privata sfär i sitt eget hem.

Annika: – Jag antar att ni som var så nära honom såg att hans hälsa försämrades....

Donna: – Ja, det gjorde vi. Hela familjen Presley har hjärtproblem, alla har avlidit i det. Han hade flera hälsoproblem som grön starr. Ett par veckor innan hans nästsista turné, pratade min mamma allvarligt med honom och bad honom att ställa in och stanna hemma och försöka få ordning på sina hälsoproblem. Men han kände press på sig att leverera inför sina fans, men också alla som var beroende av honom, scenarbetare etc, de skulle inte få sin lön om han ställde in.

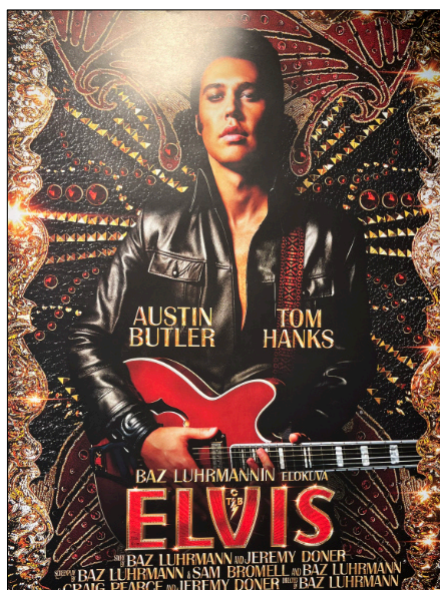
Sådan var han, han oroade sig över alla andra och struntade i att ta hand om sig själv. Han var också en man som gjorde saker på det sättet han vill och var inte alltid lätt att få in på andra spår. Han var också pressad av Överste Parker att genomföra turnén.

Annika: – Träffade du Parker?

Donna: – Ja, ett par gånger och förstås också på begravningen. Jag kände honom inte, men efter vad jag hört från slakten, så var uppfattningen att Parker pressade Elvis för hårt!

Annika: – När var sista gången du träffade Elvis?

Donna: – Det var ett par veckor innan han dog, jag var som vanligt ofta på Graceland, inte minst för att mina föräldrar och farmor bodde där. Pappa jobbade fortfarande för Elvis. Det var som ett vanligt besök, inget speciellt egentligen, vi satt i det som nu kallas Jungle Room och jag var också länge hos farmor i hennes rum. Hade jag vetat att det var sista gången, hade jag givetvis sagt mer till honom. Det var inget i det mötet som fick mig att tro att slutet var så nära.

Baz Luhrmanns Elvis
Foto: Elvis Ahlgren

Annika: – Har du sett nya Elvis filmen?

Donna: – Ja, det har jag, jag måste säga att Austin Butler är fenomenal i rollen som Elvis. Han måste ha lagt ner massor av tid! Sedan var det mycket som kanske kan kallas "konstnärlig frihet", mycket var inte korrekt. Men filmen i stort är bra och det jag hoppas mest är att en yngre publik nu upptäcker Elvis.

Annika: – Berätta om ett speciellt minne du har med Elvis!

Donna: – Mitt favoritminne är när jag var på Graceland med min då tre månader gamla son. Elvis och Linda (Thompson) hade varit vid poolen och kom in till oss där min lille son låg på sängen. Elvis kom in och sa

"Hi Donnie" (han kallade mig för Donnie, han hade smeknamn på alla), fick syn på min son och sade "Vem har vi här då?! Får jag hålla honom". Han tog varsamt upp min son och höll honom i sin famn, kelade och lekte med honom jättelänge. Han kallade honom Elmer Wood efter en seriefigur eftersom hans hår stod rakt upp (skratt). När jag berättade att han skulle heta Stacey Aaron, stannade han upp och verkade rörd. "Döper du honom efter mig?". Javisst, svarade jag. Elvis blev helt tyst, rörd av vad han just hört. Sedan sade han "Du stavar väl med två a:n, som jag gör". "Självklart Elvis", svarade jag. Sedan sade Elvis till min son att han skulle anställa honom och börja jobba för honom så fort han fyllt 18 (Skratt).

Annika: – Vilka i Presley familjen umgås du med numera?

Donna: – Inte så många. Patsy Presley, Vesters dotter, lämnar inte hemmet så ofta numera och jag har några kusiner i Florida, men vi umgicks aldrig så mycket med dom. Priscilla och jag hälsar och småpratar med varandra om vi stöter på varandra, men ingenting i övrigt. Det blev så att Priscilla och Lisa-Marie flyttade till Kalifornien och det ebbade ut helt enkelt.

Donna Presley gillar How Great Thou Art.

Foto: Donna Presley

Annika: – Du nämnde Linda Thompson förut...

Donna: – Ja, alla älskade Linda, hon var fantastisk på alla sätt. En sydstatstjej med samma värderingar som oss och stark gudstro. Vi hoppades alla att de skulle gifta sig.

Annika: – Då måste jag nämna Ginger Alden...

Donna: – Ja, jag mötte henne ett par gånger och det är allt jag har att säga (skratt). En del saker är bäst osagda.

Annika: – Du jobbade med Vernon i flera år, berätta om det!

Donna: – Ja, jag och Patsy Presley jobbade på Vernons kontor på Graceland och hjälpte till att besvara brev

från alla fans. Han var väldigt bra att jobba med, han blev som en mentor. Jag tror inte att Elvis skulle vara så nöjd med hur hans föräldrar porträtteras i den nya filmen. Visst, Vernon hade en envis sida och det hade Elvis också, de bråkade en del, men de tyckte också väldigt mycket om varandra. Vernon levde verkligen för Elvis och vice versa. Jag tyckte inte att han porträtterades rättvist i filmen.

Annika: – Gladys då, hon porträtteras ju som rätt alkoholiserad i filmen...

Donna: – Alltså, jag har bara vaga minnen av Gladys, jag var bara 8 år när hon gick bort, men vad jag förstått från vad släkten berättat så var hon skör och hade sina svagheter så att säga, men hon var inte så alkoholberoende som filmen väljer att framställa henne.

Annika: – Ibland läser man att Elvis var deprimerad och ensam mot slutet, håller du med om det?

Donna: – Nej, det gör jag inte. Han var uppåt och ville förändra mycket i sitt liv. Han såg fram emot turnén. Han ville göra sig av med en del personer som han tyckte hade negativt inflytande, ville satsa på sin hälsa, han ville till Europa och ville fortfarande försöka bli en seriös skådespelare. Det var så han pratade och verkade.

Annika: – När såg du Elvis "live" första gången?

Donna: – Det var på Mid-South Coliseum i Memphis. Jag var lika förundrad som alla andra av hur bra han var. Den passionen han hade, den talangen... han var makalös. Han var också perfektionist i allt han gjorde. Det var så konstigt att se honom där på scenen och sedan hemma på Graceland.

Annika: – Till sist, vilka är dina favoritlåtar med Elvis?

Donna: – Åh, jag gillar förstås "How Great Thou Art", vem gör inte det? Givetvis alla gospellåtar. Men annars gillar jag låtar som kanske är lite mer udda som "Sentimental Me", "Ask Me" och "Funny How Time Slips Away"

Annika: – Tack för din tid och lycka till i Memphis! Och vi ses i Sverige i höst!

Donna: – Tack så mycket, jag ser verkligen fram emot Sverigebesöket och Be Bop a Luba turnén med Peter.

Möt Sherman Andrus

Annika Lindqvist har intervjuat Sherman Andrus från gospelgruppen The Imperials.

Annika: – Först och främst vill vi från Elvismagasinet tacka dig för att du tog dig tid till denna intervju, vi är väldigt glada över denna möjlighet att få prata med dig.

Låt oss börja med din turné med The Imperials i Sverige och Norge

Andrus: – Ja, vi turnerade med Bröderna Samuelsson över hela Sverige och även Norge. Detta var i mitten av 70-talet. Jag uppskattade verkligen Sverige, publiken svarade så bra och de vara alla så angelägna om autografer och stod i kö efter konserterna. På de mindre orterna blev det uppenbart att de aldrig sett en svart person förut. När jag gick och handlade i livsmedelsbutiker stannade folk och ville ta på min hud. De nöp den de hade med sig i sidan och viskade. Men de var aldrig oförskämda, jag tog inte illa vid mig. Det vara bara väldigt annorlunda för dem.

Den andra gången jag besökte Norden var för "Elvis – The Concert", men det var mycket senare.

Sherman Andrus
Foto: Sherman Andrus

Annika: – Du växte upp på en väldigt liten ort, Mermentau, Louisiana. Berätta lite om din barndom.

Andrus: – Mermentau var och är än idag, en väldigt liten by, bara ca 150

invånare eller så. Vi var sju syskon och jag tycker själv att jag hade en lycklig barndom, förutom segregationen, men den kommer jag till senare. Vi hade så mycket kul ihop, vi sjöng och lyssnade till

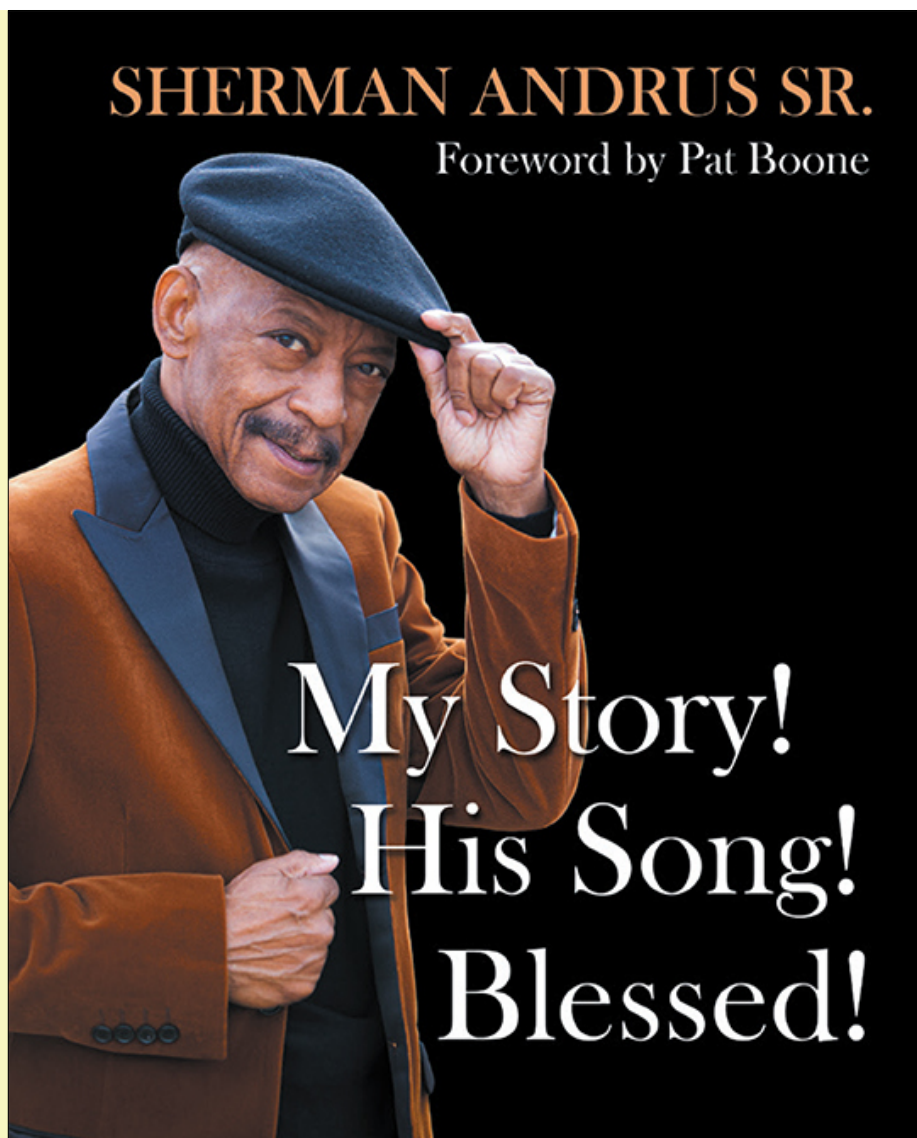
musik på radion. Vi lyssnade på Nat King Cole, Frank Sinatra och liknande artister. Vi fick lyssna på all sorts musik, så länge inte låttexterna var för utmanande. Även som liten ville jag bli gospelsångare, jag ville resa och se världen, jag hade så många drömmar. Jag kände inte för att bara gifta mig och sedan ha ett vanligt 9 till 5 jobb.

Annika: – Jag läste i din bok att din mamma var väldigt progressiv och influerande....

Andrus: – Ja, hon var den spirituella i familjen. Hon tog oss till kyrkan och vi sjöng jättemycket i kyrkan. Hon ordnade också så att vi var först i vår lilla by med TV och telefon. Min pappa var också jättebra, men han behövde arbeta mycket för att försörja familjen, som bestod inte bara av min mamma och mina syskon, utan också av andra släktingar.

Annika: – Vid nioårsålder startade du din första sånggrupp "The Riverside 5" ...

Andrus: – Ja, jag var en drömmare (skratt), men det var kul, vi gick runt i vår lilla by och sjöng för alla som ville höra på. Jag måste också säga att jag fick jättemycket hjälp av mina lärare, som hörde mina drömmar och sade till mig att om jag vill uppnå dessa drömmar, måste jag studera

Shermans bok
Foto: Sherman Andrus

hårt. Mina föräldrar var analfabeter eller halvt analfabeter, så lärarna förklarade vikten av att kunna läsa och skriva. Jag var också väldigt kär i min mycket äldre musiklejare. Hon placerade alltid mig bredvid henne bakom pianot när vi hade lektioner. Jag kände mig som i himlen när jag fick sitta bredvid henne. Hon gjorde underverk för min utveckling inom musik.

Annika: – Du skriver i din bok att segregationen verkligen tryckte ned dig. Kan du berätta lite mer om det.

Andrus: – Segregationen fanns överallt på den tiden. Vi gick i olika skolor, olika kyrkor. Som svart man behövde man vara väldigt försiktig, så att man inte på minsta vis kunde uppfattas som kränkande mot en vit kvinna. Om du var det,

kunde du bli dödad. Jag plågades av skyltar som "Enbart för vita" och "Vattenfontän för färgade". De fick en att känna sig värdelös. Det fanns en lag i Louisiana som stipulerade att om du hade så lite som 1/32:dels svart blod i ådrorna, måste du gå i en skola för svarta. Det fanns även segregation i skolor för färgade. Studenter med ljusare hud höll sig för sig själva och beblandade sig inte med oss med mörkare hud.

Det som gjorde mig mest upprörd, och jag ser detta hända än idag, är att kyrkan inte stod upp mot segregationen, de blundade och tittade åt ett annat håll. De lät de hela bara vara. Som kristen blev jag förvirrad och besviken. Jesus kärlek är ren! Kyrkan säger att de älskar gud, men de älskar inte alla! Det gör mig verkligen perplex. Så sent som år 2000, besökte jag Alabama för en konsert i ett kvinnofängelse. Jag frågade chauffören, som var en vit kvinna, om situationen idag beträffande segregationen. Hon sade att i glesbygderna utanför Birmingham, har inget förändrats.

När Obama vann den andra perioden, hade jag, vad jag trodde var vänner, som skrev på sociala medier att "Var redo för domedagen, gud kommer straffa oss". När jag ifrågasatte detta, slutade dessa så kallade vänner att svara mig.

Terry Blackwood, Armond Morales, Joe Moscheo, Sherman Andrus och Jim Murray i The Imperials cirka 1973.
Foto: Sherman Andrus

Annika: – Du bröt "färgbarriären" och klev in i Southern Gospel, när du började sjunga i The Imperials 1972.

Andrus: – 1972 var Southern Gospel-industrin fortfarande väldigt segregerad. Jag tillförde en helt ny dimension till gospelmusiken. Vid denna tidpunkt var alla av de mest kända gospelgrupperna vita.

Det var inte lätt, scenarbetare försökte stoppa mig från att komma in via sceningången, fastän jag var klädd i likadana scenkläder som de övriga. I vissa kretsar, hördes ljudliga gäspningar när vi kom ut på scenen.

Ingen av de andra medlemmarna i The Imperials ville dela rum med mig, så jag delade rum med trummisen, Gary McDuff. Gary sade att de andra skämtade om att de inte ville vara runt mig på grund av allt krulligt hår i vasken.

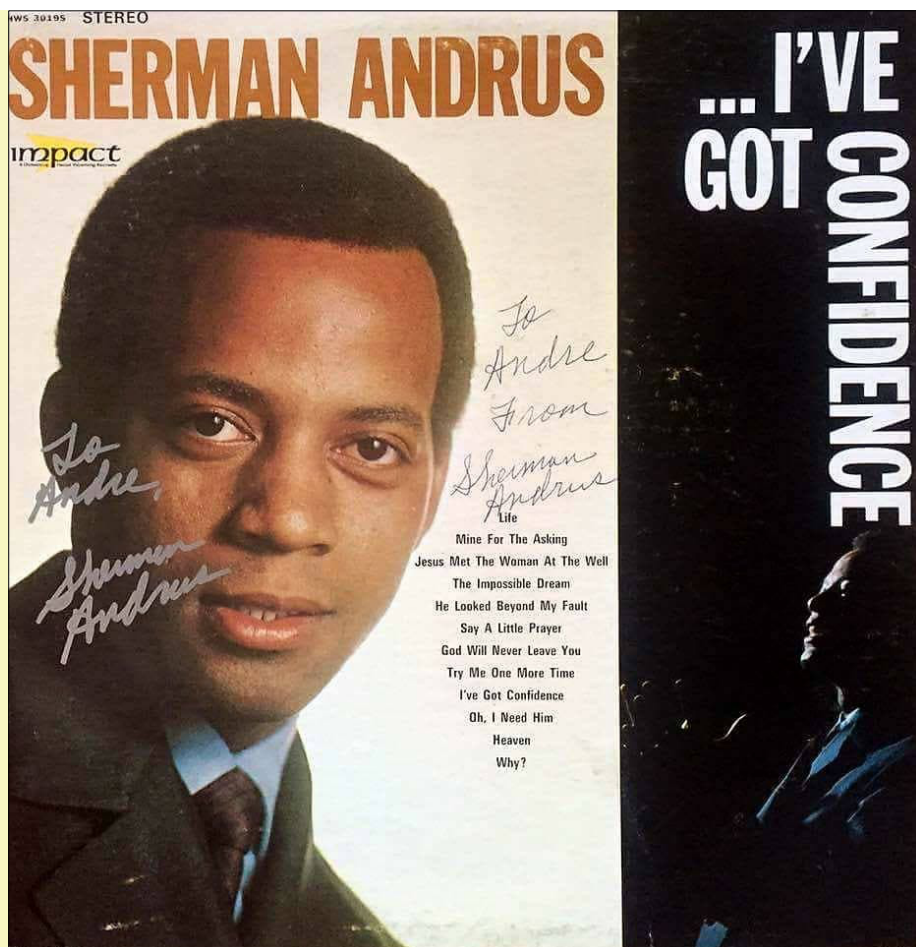
Tiden med The Imperials var den mest ensamma i hela mitt liv. Med The Imperials var det alltid problem, där lönen var en av dem. Jag spenderade den mesta tiden på hotellet eller på promenader på Music Row i Nashville. Men jag träffade också nya fantastiska vänner, som riskerade sitt rykte genom att umgås med mig, eftersom Nashville var en väldigt segregerad stad 1972. Jake Hess, var den första att bjuda hem mig till sitt hus och Ray Walker från Jordanaires fick mig också att känna mig välkommen.

Annika: – Innan din tid med The Imperials, arbetade du med Andrae Crouch & The Disciples. Andrae Crouch var en nyckelfigur för förändringen av gospel till att bli mer modern, som omfattade samarbeten med Madonna, Michael Jackson, Quincy Jones och Diana Ross, för att nämna några. Kan du berätta lite om den tiden.

Andrus: – Mötet med Andrae blev starten för min professionella karriär. Han och Bob McKenzie (producenten för Benson Labeln) hörde mig sjunga och de ville att jag skulle ansluta till den nya gruppen "Andrae Crouch & The Disciples". Detta var 1964. Andrae gjorde mig till "lead singer" i gruppen.

Andrae var så viktig för mig. Han producerade mitt första soloalbum och han skrev åtta av låtarna, där en var "I've Got Confidence", som Elvis också spelade in senare. Andrae skrev låten speciellt till mig som mitt motto, tack vare min tillit till Gud.

Även i denna grupp blev vi föremål för segregation. Efter showerna, där publiken mestadels bestod av vita och mexikanare, tog the vita pastorerna ut oss på middag. De började alltid dra dåliga gamla skämt om svarta. Jag tolererade inte det utan lämnade middagsbjudningarna när detta hände. Jag blev då

Shermans första album producerades av Andrae Crouch.
Foto: Sherman Andrus

kallad militant, så Andrae fick problem med mig på det viset, även om han givetvis inte höll med om pastorernas sätt att behandla oss på.

Annika: – Du och Terry Blackwood blev till slut vänner och bildade Andrus, Blackwood and Company 1977.

Andrus: – Ja, vi hade stora framgångar och hade högsta placeringen beträffande radiotid i samtida musik 1980. 1981 gifte sig Terry med f.d. Miss America, Cheryl Pruitt och de två turnerade

tillsammans tills de skilde sig två år senare. En lustig historia kring detta, är att jag blev uppringd från arrangören av ett kommande gig i Kanada och de vill ha några klargöranden. Jag kunde inte förstå vad de pratade om, men tydligen behövdes särskilda skäl för att skilja sig på tiden och en av dessa var om en part var gay. Jag vet inte riktigt vem, men någon hävdade att Terry och jag var gay, så ryktet gick! Så du ser, jag har varit med om mycket (skratt).

Annika: – När du jobbade med countrysångaren Jimmy Dean och The Imperials i Las Vegas, blev du vän med Elvis!

Andrus: – Ja, först av allt vill jag säga att både Elvis och Jimmy Dean alltid behandlade mig väldigt väl. Jimmy tog alltid med mig och min familj ut på middag.

Elvis var så vänlig mot mig, min fru och min son. Han var verkligen en trevlig man, väldigt respektfull. Han älskade att underhålla. Jag älskade att vara med Elvis och skälet till det är att han och Andrae Crouch är de enda personerna jag vet, som älskade musik så mycket som de gjorde.

Båda två verkligen älskade musik och det är därför de var så bra! Elvis ville alltid sjunga och det betydde sjunga till sex på morgonen! Det fanns inte en tråkig stund med Elvis. Elvis sjöng mer "off stage" än "on stage" och han omfamnade alla musikstilar.

Skälet till att Elvis ville träffa mig initialt, var att jag var den förste som spelade in "I've Got Confidence". Jag kom upp till hans svit och han kom genast fram och omfamnade mig och med ett handslag sade han "Nu är du en av oss, Memphismaffian". Jag skämtade och sade att då borde jag få ett TCB halsband, vilket givetvis bara var ett skämt. Ett par dagar senare, kom Elvis till Jimmy Deans show och just

Terry Blackwood, Sherman Andrus, Jim Murray, Mama Cass Elliot, Joe Moscheo (vid pianot), Armond Morales, komikern Marty Allen, Elvis och Linda Thompson i februari 1973.
Foto: Sherman Andrus

när ridån gick upp, lade han en smyckesask i våra händer. Vi hann inte lägga dem någonstans och fick sjunga hela första låten med askarna i våra händer, vilket Elvis tyckte var hysteriskt roligt. I askarna låg armband och i min även ett TCB halsband! Elvis hade låtit gravera in allas smeknamn. Mitt smeknamn var "Nasal Dusch", vilket kom från det faktum att både Elvis och jag behövde harkla oss rätt ofta och han rekommenderade mig en slags näsdusch, som skulle skölja både näsa och hals. Jag svarade att jag skulle dö om jag använde en sådan, vilket fick Elvis att brista ut i gapskratt och från den stunden var jag "Nasal Dusch" (skratt)

När jag pratade med Joe Guercio, visste han inte att

sången "I Got a Woman", började som en gospelsång; "It Must be Jesus" med The Southern Tones. Ray Charles ändrade texten och spelade in den som en rhythm & blues-sång och sedan gjorde Elvis den till en rock'n roll sång.

En annan låt som jag verkligen gillar hur Elvis gjorde till sin är C.C. Rider. Den sången är skriven av en svart artist, Chuck Willis.

När Elvis var i sin svit, ville han sjunga mest hela tiden, mest av allt gospel. En gång dock, när händelsvis sångerskan Mama Cass (reds anm: sångerska i The Mamas & the Papas) var där, sjöng vi "Softly as I Leave You". Elvis ville recitera en textrad och jag skulle sjunga samma textrad direkt efter. Det blev svårt

1975 mottog The Imperials gospelmusikpriset The Dove Award i kategorin Male Group of the Year.
Foto: Sherman Andrus

att hänga med för de övriga, för Elvis och jag var de enda som kunde hela sången. (Reds anm: Här börjar Sherman sjunga hela sången och det är svårt att beskriva hans röst annat än som himmelsk. Sherman fyller snart 80 år, men hans röst är lika magisk som alltid.)

Elvis gillade också att spela spratt. En av de roligaste händelserna, var när Joe Moscheos hus i Nashville hade utsatts för inbrott. Elvis blev uppjagad och kastade sig på telefonen och ringde alla han kände inom karaten och bad dem komma till Joes hus. Elvis hade på sig en morgonrock, en J Edgar Hoover bricka och en 45 Magnum. Av bar det i en limousine, det fanns ingen chaufför, vilket Elvis snabbt ordnade genom att göra hotellets entrévärd till

chaufför. Väl i limousinen spottade Elvis på golvet och chauffören vände sig förvånad om och tittade på Elvis. Elvis svarade "Vad tittar du på? Jag kan köpa dig och den här bilen". Givetvis åkte vi aldrig till Joes hus, men det blev en fantastiskt galet rolig kväll. Jag kunde inte sluta skratta.

En annan gång ville han att vi alla skulle sitta ner på golvet i en cirkel och hålla varandra i händerna. Jag skulle ge min vittnesbörd och sjunga "Jesus Made me Higher". Elvis var mycket intensiv och ville att alla skulle fokusera på sångens innebörd.

Åh, en annan sak jag kom på nu, han älskade albumomslaget från Alohakonserten, där man översatt "We love Elvis" till en massa olika språk. Han

var verkligen glad över det.

Jag beundrade verkligen hans kärlek till musiken och hans generositet. Jag tror verkligen at han var välsignad med en speciell talang. Vi möttes många gånger i Vegas och jag njöt av varje minut.

Annika: – Tack så hemskt mycket för denna intervju och för att du delade med dig av så många berättelser, det här var verkligen roligt!

Andrus: – Tack och må gud välsigna dig och alla fans i Sverige, Finland, Norge och Danmark. Jag hoppas kunna komma på besök snart någon gång. Jag ger fortfarande konserter och turnerar runt världen. Jag känner mig så välsignad att få göra det jag tror att jag var ämnad för.

Mer om Sherman Andrus finns på www.shermanandrus.com

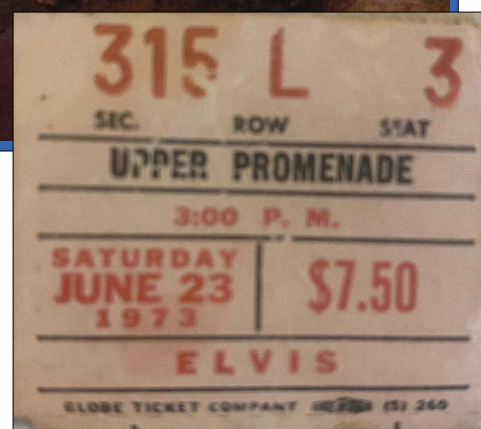
Elvis sjöng en oförglömlig You'll Never Walk Alone

Joe och Gerry Devine såg Elvis uppträda tre gånger i Uniondale, New York. Till höger: Joes biljett till showen den 23 juni 1973.
Foto: Joe Devine

I förra numret av **Elvismagasinet (Nr 5 juni 2022)** delade jag med mig av mina minnen från när min fru Gerry och jag såg **Elvis Presleys** konserter i **Madison Square Garden** i **New York City** i juni 1972. Som jag nämnde i den artikeln, var vi också på **Elvis** konserter i **Nassau Veterans Coliseum** i **Uniondale, NY** både 1973 och 1975. Jag vill gärna dela med mig även av dessa upplevelser med er.

För evenemanget 1973 var det fyra shower totalt; 22 juni kvällshow, 23 juni två shower - eftermiddagsshow och kvällsshow samt den 24 juni eftermiddagsshow. Samtliga utsålda givetvis! Vi gick på showen den 23:e juni klockan 15.00. Vi satt på en av de övre raderna (Upper Promenade), så vi var tyvärr inte särskilt nära scenen. Ett misstag vi inte gjorde om vid vår nästa konsertupplevelse med Elvis 1975.

För detta uppträdande bar Elvis "The Snowflake Suit" med en blå cape. Det jag minns bäst från denna konsert var en speciell sång som han framförde, det var låten **I'm Leavin'**. Detta var en singel från 1971 med **Heart of Rome** på B-sidan och var faktiskt inte så framgångsrik som sådan, den nådde bara plats 36 på Billboard Hot 100-listan.

RCA RECORDS TOURS PRESENT
IN PERSON **ELVIS** IN PERSON

Nassau Veterans Memorial Coliseum
MITCHEL FIELD COMPLEX, UNIONDALE, L. I.

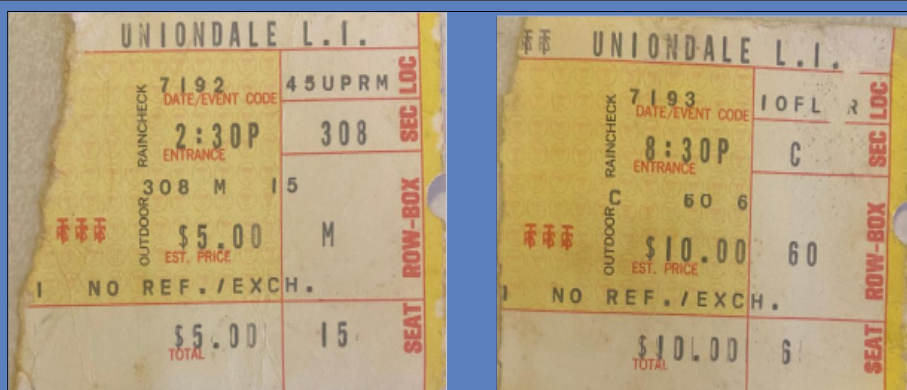
FOUR BIG SHOWS!

 <p>FRIDAY NIGHT JUNE 22 8:30 P.M. DOORS OPEN 7:00 P.M.</p>	 <p>SATURDAY MATINEE JUNE 23 3:00 P.M. DOORS OPEN 1:30 P.M.</p>
 <p>SATURDAY NIGHT JUNE 23 8:30 P.M. DOORS OPEN 7:00 P.M.</p>	 <p>SUNDAY MATINEE JUNE 24 3:00 P.M. DOORS OPEN 1:30 P.M.</p>

ALL TICKETS-\$10.00-\$7.50-\$5.00
Box Office Opens Tomorrow 9:00 A.M. at
Nassau Veterans Memorial Coliseum
Tickets on sale at all Ticketron Locations
Tuesday May 29

Reklam för konserterna 1973.
Foto: Joe Devine

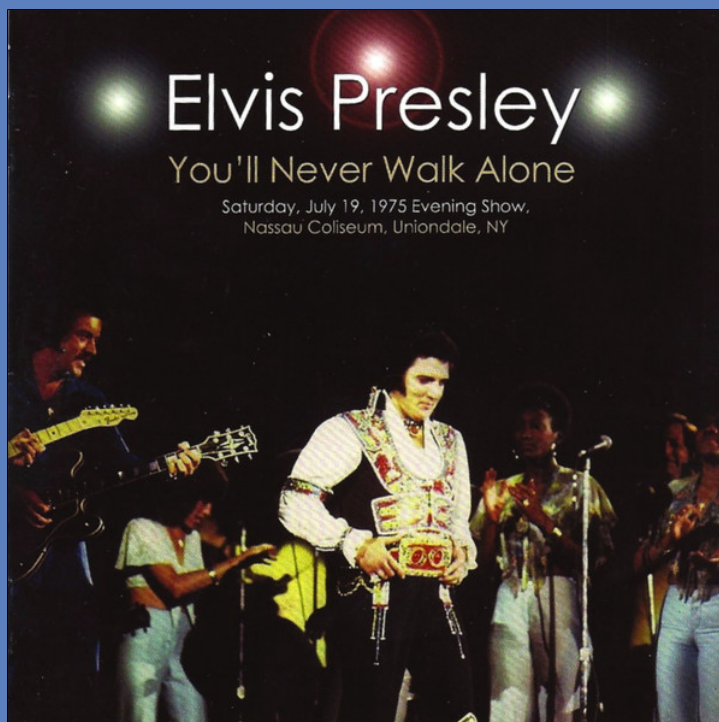
Hursomhelst så är det en låt jag alltid tyckt mycket om och jag antar att Elvis också gillade den. Det var en speciell upplevelse att få höra den "live". Den här showen blev också extra minnesvärd, eftersom min fru och jag tog med våra mammor till konserten, de var också stora Elvis fans. Det var verkligen något speciellt med alla Elviskonserter vi har varit på, det var folk i alla åldrar och verkligen alla typer av människor, det var en total blandning av folk. Det verkade som att alla älskade Elvis och det var så härligt att se.

Biljetter till konserterna den 9 juli 1975.
Foto: Joe Devine

Den 19 juli 1975 återvände Elvis till Nassau Coliseum för två konserter, en klockan 14.30 där han bar "the Dark Blue Aztec"- jumpsuiten och en kl 20.30 där han bar "the Dark Blue Gypsy suit". Båda dessa utstyrselar var ganska ovanliga, utan capes och vi hade aldrig

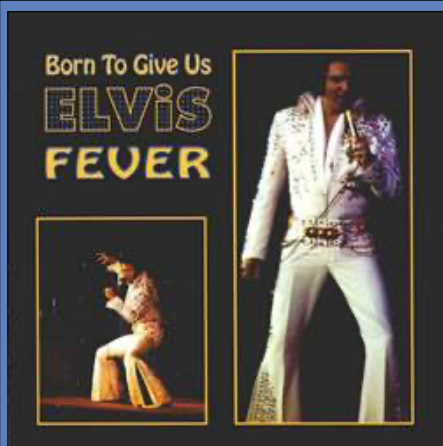
Under årens lopp har vi många gånger fått frågan om varför vi gick på två shower samma dag, när de i huvudsak var likadana. Svaret är enkelt; om du är ett Elvis fan kan du aldrig få nog av Elvis liveshower och du vet aldrig om du fångar det där extra magiska ögonblicket som bara händer en gång i livet. Och ja, just det hände på kvällshoven. Efter att ha sjungit **Let Me Be There**, gick Elvis över till pianot, satte sig ner och spelade och sjöng en absolut oförglömlig version av **You'll Never Walk Alone**.

Bootleg CD från 2011 med en publikinspelning.

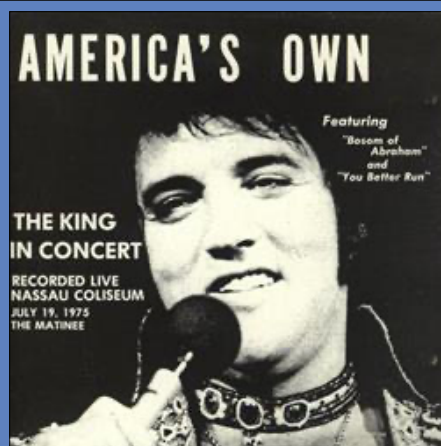
sett eller hört talas om dem förut, så vi blev lite förvånade.

Så vitt jag vet är detta den enda gången han sjöng den live. Den finns inspelad, inspelningen är inte jättebra, men att höra detta igen är obetalbart. (Se Youtube-länkar i slutet av artikeln, reds anm).

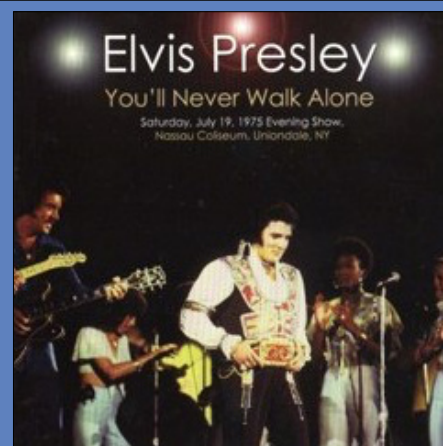
Låtarna under eftermiddagskonserten klockan 15.00 den 23 juni 1973:

1. Also Sprach Zarathustra
2. C.C. Rider
3. I Got A Woman/Amen
4. Love Me Tender
5. Steamroller Blues
6. You Gave Me A Mountain
7. Love Me
8. Blue Suede Shoes
9. Long Tall Sally/
Whole Lotta Shakin' Goin'
On/Flip Flop And Fly/
Whole Lotta Shakin' Goin'
On
10. **I'm Leavin'**
11. Bridge Over Troubled
Water
12. Fever
13. What Now My Love
14. Hound Dog
15. Suspicious Minds
16. Band Introductions
17. All Shook Up
18. Teddy Bear/Don't Be
Cruel
19. I Can't Stop Loving You
20. An American Trilogy
21. A Big Hunk O' Love
22. Can't Help Falling In
Love
23. Closing Vamp

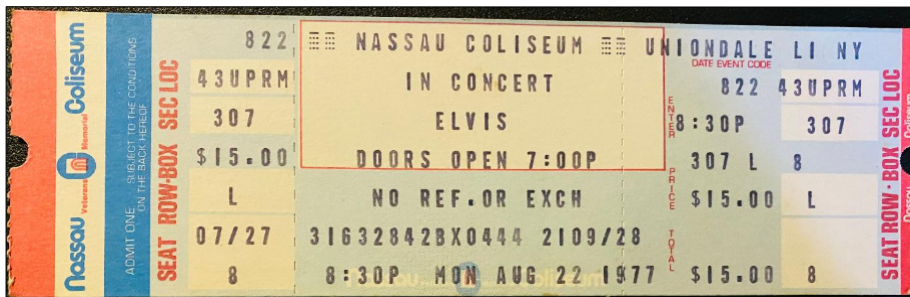
Låtarna under eftermiddagskonserten klockan 14.30 den 19 juli 1975:

1. Also Sprach Zarathustra
2. C.C. Rider
3. I Got A Woman/Amen
4. Big Boss Man
5. Love Me
6. If You Love Me
7. Love Me Tender
8. All Shook Up
9. Teddy Bear/Don't Be
Cruel
10. Hound Dog
11. The Wonder Of You
12. Tryin' To Get To You
13. Burning Love
14. Introductions
15. Johnny B Goode
16. Chicken Pickin'
17. Drum Solo
18. Bass Solo
19. Piano Solo
20. School Day
21. T.R.O.U.B.L.E
22. Heartbreak Hotel
23. Killing Me Softly (Voice)
24. Let Me Be There
25. Bosom Of Abraham/
You'd Better Run
26. You Gave Me A
Mountain
27. Little Darlin'
28. Mystery Train/Tiger Man
29. Funny How Time Slips
Away
30. Closing Vamp

Låtarna under kvällskonserten klockan 20.30 den 19 juli 1975:

1. Also Sprach Zarathustra
2. C.C. Rider
3. I Got A Woman/Amen
4. Big Boss Man
5. Love Me
6. If You Love Me
7. Love Me Tender
8. All Shook Up
9. Teddy Bear/Don't Be
Cruel
10. Hound Dog
11. The Wonder Of You
12. Polk Salad Annie
13. Introductions
14. Johnny B Goode
15. Drum Solo
16. Bass Solo
17. Piano Solo
18. School Day
19. T.R.O.U.B.L.E
20. Why Me Lord
21. How Great Thou Art
22. Let Me Be There
23. **You'll Never Walk
Alone**
24. Funny How Time Slips
Away
25. Little Darlin'
26. I'm Leavin'
27. Can't Help Falling In
Love
28. Closing Vamp

Biljetten till den inställda konserten den 22 augusti 1977.
Foto: Joe Devine

Ja, vi var verkligen otroligt privilegierade som fick se Elvis uppträda "live" fem gånger, två gånger på **Madison Square Garden** och tre gånger på **Nassau Coliseum**. Elvis nästa planerade konsert i New York skulle ha gått av stapeln den **22 augusti 1977**. Vi hade köpt biljetter även till det uppträdande, men vi vet alla vad som hände sex dagar tidigare.

En sak att notera är att av de 16 700 biljetterna som hade sålts, returnerades bara 1 250 för återbetalning, nästan alla ville ha kvar sin biljett som minne. Den 22 augusti, den kvällen när konserten skulle ha varit, hände något verkligen remarkabelt och jag tror det bara kan vara något som Elvis fans kan göra. Nära 5000 personer samlades runt arenan Nassau Coliseum för en spontan hyllning och manifestation för Elvis, som varade i över två timmar. Elvis musik spelades och även hans filmer visades och ja, vi var där.

Det finns många skäl att bli ett Elvis fan. Det kan vara hans fantastiska röst, hans otroliga karisma, "Hollywood good looks" eller något annat? Jag har varit Elvisfan sedan starten och jag har sedan begynnelsen haft den största respekt och beundran för honom. Visst han kanske inte var perfekt alla gånger, men å andra sidan, vem är det? Kanske, efter att ha läst de stora volymerna av verk skrivna om honom, framträder ändå en bild av en alltigenom hygglig kille. Han var en man som alltid uppskattade sina fans och det är därför hans fans, till denna dag, uppskattar honom så mycket.

Det bästa sättet att beskriva fenomenet Elvis är ett citat jag lärde mig i Memphis för många år sedan. Det är kort och gott "Om du är ett Elvis fan behövs det ingen förklaring. Om du inte är ett Elvis fan, är det omöjligt att förklara" (Engelska citatet "If you are an Elvis fan, no explanation is necessary. If you're not an Elvis fan, no explanation is possible.")

Länkar:

Den magiska live versionen av You'll Never Walk Alone
[Elvis Presley - You'll Never Walk Alone - 19 July 1975, Evening Show - Only Time Performed Live - YouTube](#)

[Elvis Live In Uniondale June 22 1973 Evening Show - YouTube](#)

[Elvis Live In Uniondale June 23 1973 Afternoon Show - YouTube](#)

[Elvis Live In Uniondale June 23 1973 Evening Show - YouTube](#)

[Elvis Live In Uniondale - June 24 1973 Afternoon Show - YouTube](#)

[Elvis - Uniondale NY, 19th July 1975, 8mm - YouTube](#)

[Elvis Live In Uniondale - July 19 1975 Afternoon Show - YouTube](#)

[Elvis Live In Uniondale - July 19 1975 Evening Show - YouTube](#)

Översättning:
Annika Lindqvist

Många är säkert redan bekanta med Ashley's Adventures på YouTube och på Facebook. För andra är detta fenomen kanske helt obekant. Elvismagasinet lät Annika Lindqvist intervjua Ashley för att få veta mer om vad hon gör och varför hon gör det.

Annika: – Hej Ashley! Tack för att du tog dig tid att bli intervjuad av Elvismagasinet.

Berätta lite om dig själv. Det är så kul och intressant att se någon så ung som kan så mycket om Elvis och gräver efter nya fakta kring honom. Du verkar mycket historieintresserad.

Ashley: – Jag är 34 år och bor i Nashville, Tennessee med min man. Jag har varit Elvisfan i 22 år nu och är väldigt intresserad av historia generellt. Jag älskar historiska platser och forska fram vad som egentligen hände.

Annika: – Hur fick du idén att starta "Ashley's Adventures"?

Ashley: – Det var två skäl, dels för min kärlek till Elvis historia och för att det verkade läskigt! De historier jag lagt upp på min YouTube kanal är saker som jag forskat kring långt innan YouTube och som jag kommer att fortsätta med. Jag tyckte att informationen jag hittade var så pass intressant att jag tänkte att andra Elvisfans och historienördar skulle tycka om dem också. Jag kämpar mycket med ångest och att använda min röst och jag visste att jag var tvungen att komma över det för att lyckas med att skapa videor. Jag pressade mig själv att göra detta och jag känner mig mycket mer bekväm nu när jag kommit över denna tröskel.

Annika: – Dina videor och socialamedieinlägg visar att du spenderat lång tid med att forska kring de olika ämnena du tar upp. Hur gör du dina efterforskningar? Har du tillgång till arkiv,

specialtillgång till Graceland etc?

Ashley: – Tack, det betyder mycket att få höra. Jag önskar att jag hade någon speciell tillgång till material, men jag använder mig av det jag hittar i böcker, via Google, jämför gamla fotografier med nya, tittar igenom gamla nyhetstidningar, använder mig av Google Earth etc. Jag försöker vara så kreativ som möjligt och vara faktabaserad! Det är väldigt roligt att göra efterforskningar och att hitta nya fakta.

Annika: – Sedan du startade denna resa med Ashley's Adventures, vad varit din största upptäckt eller största överraskning?

Ashley: – Ett av mina favoritfynd så långt är vänskapen mellan Elvis och Gary Pepper. Gary var ett stort Elvis fan och nära vän till Elvis. Gary var CP-skadad, Elvis såg till att han kände sig inkluderad och att han hade det stöd han behövde. Jag har skapat en handfull videor, som jag

publicerat på min kanal om Gary. Jag tycker det är en så fin del av Elvis liv och det har inte berättats så mycket om det, mest varit en fotnot i några böcker.

Någonting som förvånad mig är alla de bekantskaper jag fått med likasinnade. Jag hade inte väntat mig så stort gensvar. Jag hade heller inte väntat mig stöd från Graceland, men de har varit helt otroliga och tillmötesgående. De har varit så välkomnande och snälla mot mig, vilket jag verkligen uppskattar.

Annika: – Flera av dina videor handlar om Graceland. Vad finner du mest intressant med Graceland (förutom självklart Elvis). Är det något speciellt med Graceland som sticker ut så att säga?

Ashley: – Det är en svår fråga. För några år sedan upptäckte jag Elvis barncykel, den hängde i rökeriet. Den är nu restaurerad och finns med i utställningen. Det finns så många sidor, hörn och vrår och jag hittar alltid något nytt. Ibland tror jag att jag sett allt och då dyker det upp en ny bild som avslöjar någonting. Jag älskar att Graceland aldrig upphör att avslöja nya hemligheter.

Annika: – Du koncentrerar också en del videor kring Elvis generositet, han var verkligen en givmild man. Det är svårt att förstå hur mycket han faktiskt gav till andra. Jag vet ingen annan kändis som givit bort bilar till helt okända människor. När du gjort dina efterforskningar kring detta, hur har du tänkt och känt kring detta?

Ashley: – Jag blir alltid lika förundrad. Det som jag också upptäckt är att trots att hans generositet är vida känd, är många av de individuella historierna inte kända. Hans givmildhet visste inga gränser och det hade stor påverkan på många liv. Det finns förstås historierna om hur han gav bort bilar till vänner och

främlingar, men ibland hör vi också om när Elvis gav gåvor eller bara ren vänlighet till någon han bara hört talas om. Till exempel så skrev en kvinna till Elvis och berättade om sin son som var ett stort Elvis fan och som kämpade med mental ohälsa efter att han kommit hem från Vietnamkriget.

Elvis ordnade med ett helt omvårdnadspaket för hennes son, vilket avsevärt förbättrade hans förutsättningar i livet. Jag tänker att Elvis hade egentligen inte behövt göra det, men han tog sig tid och var så inkännande och förstod hur mycket det skulle betyda för dom. Jag tror det gav honom stor tillfredsställelse att hjälpa andra.

Annika: – Vilka fler Elvisrelaterade områden i Memphis planerar du att forska kring härnäst?

Ashley: – Jag har alltid en "Secret Graceland video" på lut, men i övrigt har jag en del videos på gång kring andra platser i Memphis som Elvis besökt och en video om nya Elvisfilmen! Håll utkik på min kanal, de kommer inom kort!

Annika: – Hade du någonsin kunnat tro att din YouTube-kanal, instagramkonto etc, skulle bli en sådan succé?

Ashley: – Jag är så stolt över att ha fått så många följare och att jag fått förmånen att dela med mig av så mycket fakta. Mitt mål är inte att bli YouTube-kändis, jag är ingen YouTuber, jag vet egentligen inte så mycket om videokreation – jag kör bara på och vill dela med mig av det jag älskar att göra det vill säga forska!

Annika: – På vilket sätt kan vi bäst bevara Elvis minne?

Ashley: – Fortsätt lyssna på hans musik, se på alla filmer och hylla det han lämnat efter sig.

Annika: – Vad tyckte du om nya Elvisfilmen?

Ashley: – Den är otrolig!! Det är en film som går i rasande fart och fångade extasen av att se Elvis "live", hans framgångar och inre strider. Jag tyckte den var gjord med omsorg och respekt. Dessutom var scenerna från Graceland helt otroliga.

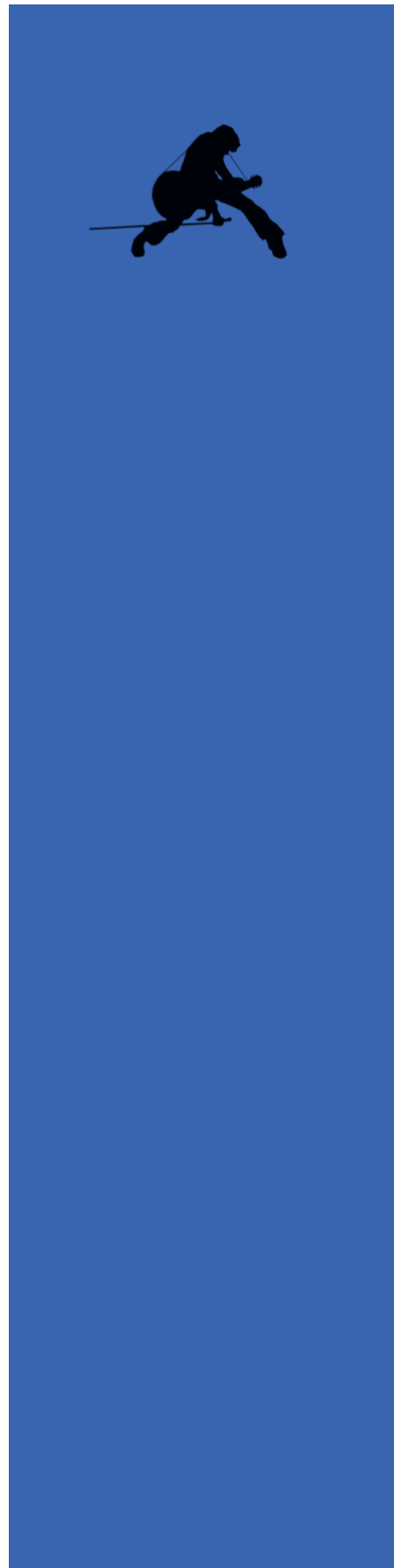
Annika: – Tack så mycket Ashley, vi ser mycket fram emot ditt fortsatta arbete!

Länkar:

[Ashley's Adventures - YouTube](#)

[Instagram: @ashleyhistorian](#)

[Facebook: Ashley's Adventures](#)

ELVISKONSERT MED HENRIK ÅBERG

Grand, Borgå   **Karelia, Ekenäs**
30.9   **1.10**

En kväll med Henrik Åberg
och stor orkester under ledning
av Thomas Enroth.

Biljettpris: 30 euro plus exp.

Förköp: www.netticket.fi | Grand Borgå | Karelia | Motel Marine

I samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland så publicerar vi intervjuer som Keith Huotari gör både för amerikansk radio och för våra klubbars räkning. Här kommer Keiths intervju med Donna Presley.

Det är svårt att leva upp till Elvis nivå

Keith: – Vår gäst i dag heter Donna Presley och hon är kusin till Elvis Presley. Donna kommer att dela med sig av sina minnen av sin kända familjemedlem som hon spenderade oräkneliga timmar med under många år och var väldigt nära.

Donna, våra radiolyssnare i Michigan och Wisconsin, liksom våra tidningsläsare, hälsar dig välkommen! Du har en Facebook-sida, Donna Presley News, där fansen kan följa de senaste nyheterna.

Din mamma Nash var syster till Elvis pappa Vernon Presley. Var du nära dina dina mostrar och morbröder och var det en sammansvetsad familj?

*Elvis kusin Donna Presley.
Foto: Donna Presley*

Donna: – Ja det var en väldigt sammansvetsad familj. Vi spenderade väldigt mycket tid tillsammans. Det

var faktiskt så att ända från det att jag var tio år gammal så vistades jag under alla mina somrar på Graceland.

När jag var 17 köpte Elvis Circle G-ranchen och min familj och jag flyttade dit och levde där tills Elvis sålde den -69. Sedan flyttade vi till ägorna på Graceland där vi bodde bakom huset. Där bodde jag tills jag gifte mig och mina föräldrar tills det öppnade för allmänheten.

Keith: – De flesta av oss har ett gäng kusiner men ingen som blivit så känd som Elvis. När insåg du att han inte bara var din kusin Elvis utan ELVIS PRESLEY?

Donna: – (Skratt) För att vara riktigt ärlig så tror jag att det var i femte klass när någon kom fram till mig i skolans matsal och sade:
- Är inte du släkt med Elvis Presley?
- Ja det är jag, svarade jag. Varpå personen sade:
- Snälla kan du ta på min mjölkförpackning?
- Någon som känner Elvis Presley rörde min mjölk!
Då förstod jag att han hade blivit känd! (Skratt)

Keith: – Hur väl lärde du känna Gladys?

Donna: – Jag var åtta år gammal när Gladys dog. Jag minns henne naturligtvis men jag minns inte så mycket om henne och vad hon gjorde.

Keith: – Elvis nära relation med sin mamma är väldokumenterad men jag såg nyligen en video där du beskrev Elvis nära relation med sin pappa. Det verkar som att den relationen framställts mindre än den verkligen varit. Håller du med om det?

Donna: – Ja jag håller med om det och det tycker jag att är lite upprörande. Det är som att morbror Vernon bara fanns där utan någon större betydelse. Men Elvis var beroende av honom, litade på honom och älskade honom innerligt. De var mycket nära. Ja extremt nära varandra. Vi kunde åka iväg med en golfbil till morbror Vernons hus. Det låg till höger invid Graceland. Vi tillbringade mycket tid tillsammans med honom och han reste också med Elvis. De hade en extremt nära relation.

Keith: – Du lärde känna Vernon mycket bra. Inte bara genom att ni var släkt utan senare så jobbade du för honom också. Stämmer det?

Donna: – Ja det gjorde jag. Det var efter Elvis död. Jag började jobba på kontoret där jag fick besvara posten som kom från alla fans. Jag hade förstås känt morbror Vernon hela mitt liv. Vi hade en fin relation men när jag började jobba för honom så kom vi varandra väldigt

nära. Det uppskattade jag väldigt mycket. Även om man känner sina mostrar och morbröder så kommer man inte alltid dem så nära på ett riktigt sammansvetsat, förtroendefullt och mentormässigt sätt. Men det var just ett sådant förhållande som jag fick till honom.

Keith: – Den gamla legenden har alltid sagt att Gladys köpte en gitarr till Elvis i stället för en cykel eftersom hon var rädd för att han skulle skada sig när han cyklade. Men jag läste att din mamma lärde honom att cykla innan han fick gitarren. Stämmer det?

Donna: – Det var ju så att min mamma var nio år gammal då Elvis föddes och hon tog hand om honom rätt ofta. Hon var barnvakt åt honom och de lekte tillsammans så det är mycket troligt att hon lärde honom att cykla. Hon hjälpte honom att lära sig det och många andra saker. De satt i hammocken på verandan och sjöng. De hade kul tillsammans som släktingar och de var ju även ganska ganska nära varandra i ålder. Det fanns inte så mycket att göra men de hade kul tillsammans. Till exempel så byggde de byggde egna bilar. Min mamma sade att den enda gången som hennes bil var lika fin som Elvis var när hon

**Ett upplyst Graceland i mörkret.
Foto: Elvis Ahlgren**

gjorde den själv! Det var sådana där små bilar som kunde rulla nerför backen. Ja de var väldigt nära varandra ända fram till hans död. Min mamma skrev faktiskt en bok 1987 som jag har gett ut på nytt. I den berättas mycket om Elvis som liten pojke och vad som hände i hans liv och vad min mamma och Elvis gjorde tillsammans.

Keith: – Elvis farmor, Minnie Mae, som levde längre än de övriga hade smeknamnet "Dodger" (duckaren) men det namnet kom inte från att hon hade duckat eller undvikit något eller hur?

Donna: – (Skratt) Nej, så som historien berättades för mig var att Elvis inte kunde

säga "grandmother" (farmor) utan det blev "granddodger" och sedan blev det en kortare form av det. Elvis hade ett smeknamn på alla. Mitt var "Donnie." Han kallade mig alltid för "Donnie." Men som sagt så hade han smeknamn på alla. Farmors smeknamn var Dodger.

Keith: – Hade Elvis ärvt några drag från sin farmor?

Donna: – Ja. han hade en stark tro på Gud och starka familjeband. Han stod alltid upp för sin tro, för en sammansvetsad familj, att bry sig om varandra, att göra vad man kan för varandra och att hjälpa andra. Min mamma och min mormor, pappa, hela

familjen, människorna som uppfostrade honom och uppfostrade mig, vi uppfostrades alla med samma familjevärderingar.

Keith: – Vi går till mitten av 60-talet. Tillbringade du mycket tid med Priscilla på den tiden?

Donna: – Då gjorde jag det ja.

Keith: – Vid den tiden var Elvis och Priscilla mycket i ramplyuset. Tyckte du att hon verkade lycklig i sin roll?

Donna: – Ja. Jag skulle säga att det var väldigt, väldigt svårt att befinna sig i en sådan position. Att dejta och sedan gifta sig med en

av världens mest kända personer och att ständigt stå i rampljuset. Men hon älskade Elvis och han älskade henne. Det var en stor utmaning för henne att stå i allas blickfång eftersom hon inte hade gjort det tidigare. Men hon hanterade det väldigt bra.

Keith: – Du upplevde också "Memphis Maffian" på Graceland. Vad tyckte du om deras relation till Elvis?

Donna: – Elvis älskade dem och de var mycket goda vänner. De hade väldigt roligt tillsammans. På sätt och vis bidrog de till att han kunde hålla fötterna på jorden. Han roade sig ju inte i Hollywood bland stjärnorna och sådant. Han hade fått en riktig sydstatsuppfostran. Det var sådant han uppskattade. Han njöt av att vara hemma, spela fotboll, spela spel, älskade filmer, åka berg- och dalbanor, vanliga saker helt enkelt. Det var sådan han var som person. Elvis var en bara en vanlig människa men Gud hade gett honom förmågan att göra saker utöver det vanliga.

Keith: – Hur var det vardagliga livet för dig och familjen vid Graceland på den tiden. För en som inte är så insatt så verkade det nästan vara karnevals-

stämning där med så många människor samlade på samma ställe. Var det på det sättet?

Donna: – (Skratt) På vissa sätt var det nog så ja. Men det var normalt för oss. Det var det vardagliga livet. Det fanns alltid många människor omkring en. Det var Memphis Maffian och olika familjemedlemmar för familjen var alltid väldigt nära och släkten höll ihop. Min pappa skötte ägorna och tog hand om allt som behövde fixas och göras. Moster Delta bodde med Elvis och mormor. Min mamma var pastor och vi bodde på området bakom huset (Graceland) så vi var ofta där (Graceland). Det var normalt för oss.

Keith: – Fanns det människor som ville bli vän med dig eller din familj för att på så sätt komma in i kretsen runt Elvis?

Donna: – Åh, det hände ofta! (Skratt) Man var tvungen att bli väldigt duktig på att urskilja sådana människor redan i unga år.

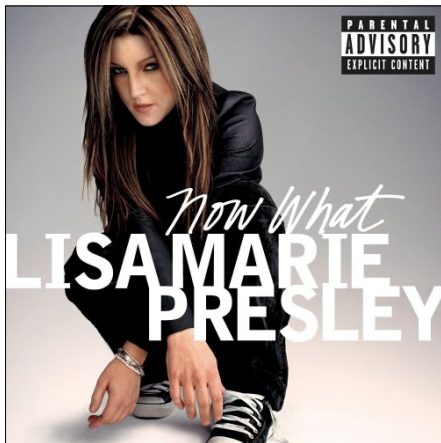
Keith: – Jag vet inte om "börda" är rätt ord att använda men att heta Presley har det någon gång varit en börda att bära det namnet?

Donna: – Nej, aldrig en börda. Det har alltid varit en

ära. Det har alltid varit en ära med tanke på vem Elvis var och människorna som var där före honom och som hjälpte honom att bli den han var. Som jag nämnde så var det samma människor som uppfostrade mig så det har alltid varit en ära att vara en Presley.

Keith: – Nu gissar jag men när du har det namnet så har säkert någon frågat dig någon gång om du spelar något instrument eller sjunger?

Donna: – (Skratt) Ja, det stämmer. Om jag spelar något instrument? Jag skulle säga att jag är duktig om jag lyckas spela lite musik från radion! Jag har sjungit lite. I januari var jag faktiskt i Österrike med ett band. Dennis Jale, som är en fantastisk sångare och underhållare, och Terry Blackwood och The Imperials var där, The Holladay Sisters, som körade för Elvis och alla andra skivartister som du kan tänka dig. Glen D. Hardin, som spelade piano och arrangerade låtar för Elvis. Det var en underbar grupp människor som jag stod på scenen med. Jag fick prata om Elvis och familjen men jag fick även köra lite tillsammans med The Holladay Sisters. Vi jobbar också på andra saker så vi får se vad som händer i framtiden.

Keith: – Lisa Marie har gett ut några album och gjort en del shower. Jag tycker inte att hon ser lika bekväm ut på scenen som sin pappa var men det är förstås tufft att vara Elvis dotter i musikbranschen.

Donna: – Det är svårt att leva upp till hans nivå!
(Skratt)

Keith: – Jag vet att du såg många av Elvis shower. Vad tänkte du när du såg din kusin uppe på scenen göra tjejerna galna och alla blev helt tokiga?

Donna: – Jag blev lika fascinerad och var lika mycket fan som alla andra på en Elvisshow för han var en så enastående artist på scenen. Det var något som man sällan får uppleva. Det fina var att vi också fick komma med hem till honom och ha skoj tillsammans. Det var en rätt märklig kombination att få se honom både på scenen och hemma.

Keith: – Fastän han var en så stor stjärna och hade full kontroll på scenen så kunde han ändå vara osäker på sig själv. Jag har pratat med med bland andra Tish Henley och Cynthia Pepper, som han spelade mot i filmen Kissin' Cousins, och de sade att den mannen man såg på scenen inte nödvändigtvis var samme man utanför scenen.

Donna: – Det stämmer! Elvis kunde faktiskt vara rätt blyg. Oavsett vem du är så finns det alltid något som kan göra dig osäker. Det kan vara något med hur du ser ut eller hur du betar dig, eller hur du känner dig som kan få dig att känna dig osäker. Elvis var inte annorlunda i det hänseendet. Han var en vanlig man. Han hade bara fått en gudabenaådad förmåga att kunna göra något utöver det vanliga.

Keith: – Höll du kontakten med Elvis under de sista tio åren av hans liv när han var uppbokad med att spela in filmer och sedan turnerade så mycket?

Donna: – Javisst! Absolut! Inte på telefonen hela tiden för vi hade inte mobiltelefoner. Han hade en men inte vi andra. Men jag besökte huset varje dag och när han var hemma träffade jag och spenderade tid tillsammans med honom.

Sedan när han turnerade så var han ju borta på turné.

Elvis grav på Graceland.
Foto: Elvis Ahlgren

Keith: – Var var du när du fick höra om hans bortgång och hurdana var din familjs känslor den dagen?

Donna: – Helt förkrossande! Jag var hemma med min två barn. Jag hade två pojkar som nu är vuxna män men då var de bara bebisar. Då ringde min mamma och sade "Hjärtat, be för Elvis. Be för Elvis." Vad har hänt? Vad har hänt? frågade jag. Jag frågade om och om igen "Vad har hänt?" Hon sade bara "Be för Elvis! Be för Elvis!" Hon var extremt upprörd. Eftersom jag hade växt upp i ett kristet hem med en stark tro på Gud och bön så tog jag genast tag i mina två söner och knäböjde i vardagsrummet. Jag började be. Jag visste inte vad jag bad för men jag visste bara att Elvis behövde bön. Så jag bad.

**Fansen vallfärdar från hela världen till Elvis hem i Memphis.
Foto: Elvis Ahlgren**

Cirka 20 minuter senare så ringde min mamma och sade... "Jag är ledsen hjärtat. Han är borta". "Vad pratar du om?" frågade jag. "Elvis! Han är död! svarade hon. "Jag kommer dit!" sade jag. Sedan åkte jag direkt till Graceland.

Keith: – Jag har alltid varit nyfiken på åren 1977-1982. Alltså tiden från Elvis död fram tills öppningen (av Graceland) för besökare. Tish Henley Kirk berättade för mig att hon bodde där till 1982. Vilka andra fanns där då och vad hände vid huset under den tiden?

Donna: – Efter Elvis död så fortsatte vi våra liv. Jag jobbade på kontoret, med att jag besvara post från fansen, tills det stängde. Vi försökte leva livet så normalt som vi kunde. En del av

familjen fanns fortfarande kvar där även om det fanns ett stort hål i mitten. Vi saknade alla Elvis väldigt mycket. Sedan förlorade vi morbror Vernon och vi förlorade min mormor och allting bara försvann. Sådant lämnar ett stort hål i hjärtat som man aldrig riktigt kommer över.

Keith: – Faster Delta bodde på Graceland ända till 1993 medan det förvandlades till den turistattraktion det är idag. Besökte du henne och var det möjligt för dig att komma dit?

Donna: – Åh ja! Absolut! Jag besökte henne rätt ofta. Ja nästan varje dag på Graceland faktiskt.

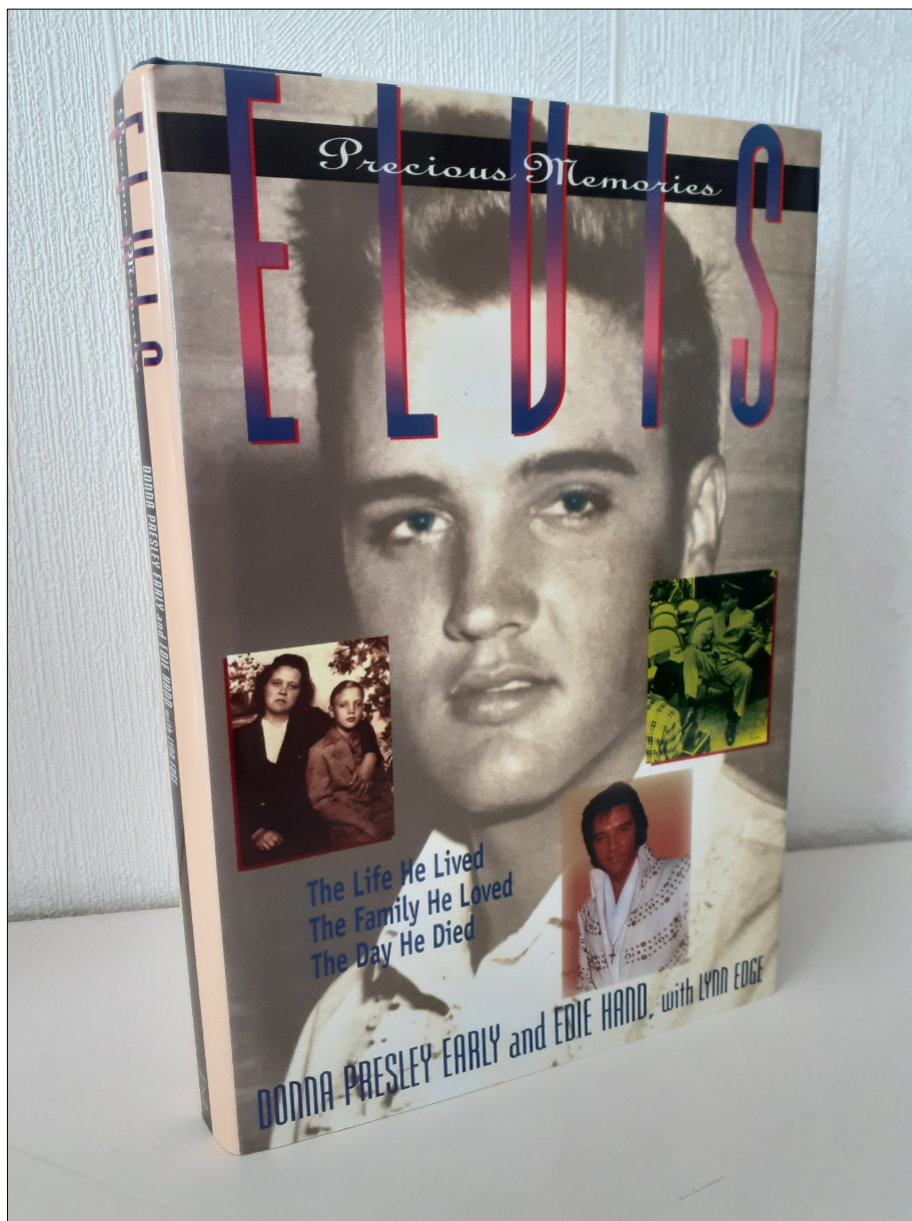
Keith: – Jag förlåter dig om du inte kommer ihåg

det här men vi träffades under Elvisveckan 1994 om jag kommer ihåg rätt. Det hölls något slags konvent på det gamla Wilson World hotellet där du medverkade. Det är tydligt att du tycker om att träffa fansen år efter år.

Donna: – Ja det gör jag. Det gör jag verkligen! För Elvis berörde så många människor och gör det fortfarande drygt 40 år efter sin död. Han var en ljuspunkt i tillvaron och jag tror att Gud gjorde honom till en ljuspunkt för hela världen. Inte bara för hans musik, inte bara för hans filmer med mera, utan för mannen han var. Och för hans tro på Gud, familjen och kärleken till sitt land. Jag gläds verkligen åt att få träffa fansen och få höra historierna om hur han har påverkat deras liv.

Keith: – Det har skrivits väldigt många böcker om Elvis under årens lopp. Har du varit intresserad av vad andra har haft att säga eller föredrar du att låta bli att läsa dem?

Donna: – Ja det har jag. Jag läser en del av dem och andra låter jag bli. Men visst är det intressant. Om det är en bra bok som innehåller bra saker så är jag väldigt intresserad och läser den gärna. Men om det är någon som helst vill skriva negativa saker i sin bok så läser jag den inte.

Boken "Elvis: Precious Memories"
Foto: Jani Turunen

Keith: – Du har gett ut boken "Precious Memories" och du har även gjort fler böcker eller hur?

Donna: – Ja jag gjorde en nerbantad version av "Elvis: Precious Memories" med bara foton och bildtexter. För det är många som inte gillar att läsa men de tycker

om att se på bilder. Sedan har vi också gjort en kokbok. Som jag också sade så gör jag om min mammas bok och ger ut den på nytt. Jag jobbar också på en bok som berör inte bara Elvis och familjen utan även andra saker om har hänt i mitt liv.

Keith: – När besökte du senast Graceland och vilka känslor upplevde du då?

Donna: – Åh, när var jag senast till Graceland? Det var förmodligen för några år sedan. Jag minns inte riktigt för nu är det bara business. Det är bara ett hus och när jag går där inne så ser jag allt som en film i mitt huvud. Jag ser Elvis och familjen där och vi skrattar och pratar. Jag minns historier och saker som vi gjorde. Man skulle nog kunna säga att det är en bitterljuv känsla.

Keith: – Du nämnde Circle G-ranchen. Tror du att något kommer att hända med den?

Donna: – Det hoppas jag. Det gör jag verkligen för jag tror att det är missad möjlighet. Elvis älskade Circle G och spenderade några verkligt härliga år där. Han njöt av att vara där. Han spenderade så mycket tid som han kunde där och vi hade jätteroligt där. Jag tror att om någon kunde göra den till någon typ av temapark eller något sådant så vore det ytterligare ett ställe som människor kunde åka till för att gå där Elvis gått och göra saker som Elvis gjorde. Jag tror det finns en väldigt stor potential för något sådant. Det kunde förverkligas och även göras väldigt snabbt.

Keith: – När du reser, märker du då någon skillnad mellan fansen i USA och fansen på andra sidan Atlanten?

Donna: – Nej det gör jag inte. För oavsett om de kommer från Europa eller USA eller någon annanstans ifrån så har Elvis påverkat dem på något sätt. De beundrar och älskar Elvis, vilket också, tacksamt nog, i förlängningen även gäller hans familj. Det jag kan säga är att Elvis har de bästa fansen i hela världen och många av dem har blivit som en del av familjen.

Keith: – Jag ställer den här frågan till alla: Vad är det som gör Elvis intressant för oss fyra årtionden efter hans död? Vi har förlorat många ikoner under årens lopp men ingen som honom.

Donna: – Som jag sade tidigare, så fick han den förmågan av Gud att kunna göra saker utöver det vanliga och att kunna beröra människor i hela världen. Han tvekade aldrig att stå för sin Gudstro, han tvekade aldrig att stå upp för familjen, familjebanden, och att göra det rätta. Jag kan inte påstå att Elvis var perfekt, för det är ingen, men han försökte alltid att göra det rätta. Han var alltid lojal, kärleksfull, visade respekt, och brydde sig om alla. Det spelade ingen roll vem du var. Om det var en

VD för ett bolag eller en städare spelade ingen roll för honom. Alla personer var lika viktiga. När du pratade med honom så var som om det bara fanns ni två i hela världen.

Keith: – Var dina söner Elvisfans när de växte upp eller hade de andra intressen?

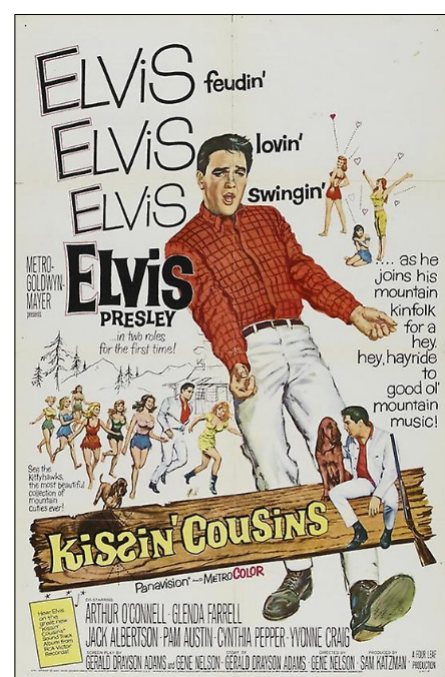
Donna: – Ja båda var stora Elvisfans. Min yngsta son är väldigt intresserad av musik. Han har till och med låtit tatuera ett foto av Elvis mitt på sin rygg.

Keith: – Grabbar som jag kollar ibland på Elvisvideos på YouTube eller spelar en CD eller tittar på en Elvisfilm. Är det något som du också gör?

Donna: – Ja det gör jag. Absolut! Ofta. Förra helgen såg jag på "Blue Hawaii." (Skratt) Ja det gjorde jag! Jag har Elvis CD:n i min bil. Så naturligtvis gör jag det! (Skratt)

Keith: – Det roliga med det är ju att från ditt perspektiv är det annorlunda jämfört med dem som aldrig fick möjlighet att se eller träffa honom i verkligheten. Jag undrar alltid över hur det är att ha det perspektivet som många av oss inte har.

Donna: – Mycket av det som.... Elvis gillade att ha roligt och det var inte så att Elvis alltid tyckte om filmerna som han gjorde. Han ville ju bli en seriös skådespelare. Men vad som är bra med Elvis filmer är att hela familjen kunde se dem. Man behövde inte skämmas för något, man behövde inte oro sig för att något skulle framställas på fel sätt eller att något som inte borde sägas skulle sägas. Och han gjorde dem roliga. Han sade "Om jag ska göra dem så ska jag göra dem roliga! Man såg mycket av Elvis egen personlighet i rollerna som han spelade.

Keith: – Jag nämnde det för Cynthia Pepper, som medverkade i "Kissin' Cousins", vad som var bra med en Elvisfilm... När jag vi var barn som var tio-, tolv-, femton år och tittade på filmen på CBS på fredagkvällar, som

började klockan 22:30, så såg vi "G.I. Blues" eller "Tickle Me" eller någon annan av de där filmerna. De var rätt lika överlag men de var alltid roliga.

Donna: – *Ja exakt! De var roliga filmer så alla gillade dem. Alla hade roligt och de var något som hela familjen kunde njuta av tillsammans.*

Keith: – **Vad tycker du om att göra nuförtiden när familjen ska ha kul tillsammans?**

Donna: – *Vi tillbringar mycket tid tillsammans. Min äldsta son är jordbrukare. Han har en egen gård så på sommaren får jag inte träffa honom så mycket men jag pratar med honom varje dag. Min yngsta son... Jag har en lägenhet i hans familjs hus så vi är tillsammans hela tiden. Vi tillbringar mycket tid tillsammans och gör vardagliga saker.*

Keith: – **Tack så mycket för att du tog dig tid att prata med oss idag.**

Donna: – *Tack så mycket Keith. Det var ett nöje!*

**Översättning:
Elvis Ahlgren**

**Denna artikel publiceras i samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland.
www.elvisfinland.fi**

**Elvis i
Norden**
www.elvis.ax

2 clubs – 1 King

BE BOP A LUBA

BACK TO THE FIFTIES

10-årsjubileum av den topprecenserade showen!
Peter Jezewski 45 år som artist

8-mannaband
Nostalgisk resa till det glada
50-60 talet och dess musik!

Kvällens gäst:
**Donna
Presley**
(Elvis kusin)

Biljetter:
www.showtic.se
www.bebopaluba.com

Chinateatern, Stockholm
30 november

Mer info: www.bebopaluba.com mail: info@bebopaluba.com

The Watergate Connection

Historien om hur Elvis besökte USA:s president Richard Nixon i Vita Huset den 21 december 1970 är välkänd och det har gjorts två spelfilmer om händelsen. Den första, *Elvis Meets Nixon*, är en så kallad mockumentär ("en spelfilm som förespeglar att vara en dokumentär i sin marknadsföring och formspråk, oftast i komiskt syfte") och kom 1997. Den andra, *Elvis & Nixon*, är en komedi-drama och kom 2016. Frågar ni mig är filmen från 1997 mycket bättre och roligare än den från 2016, även om den senare har många kända skådespelare i rollistan och hade en betydligt större inspelningsbudget.

Den här artikeln skall dock inte handla om dessa filmer utan om hur jag och min kompis Robban hastigt och lustigt trodde vi gjort en fantastisk upptäckt vad gäller Elvis och hans besök hos **Nixon**, ett sensationellt skop som skulle skaka om Elvisvärlden. Tyvärr gick det bara några timmar innan vi tvingades inse att "guldet blev till sand"...

Det hela började med att Robban tipsade mig om en podd-dokumentär i sex delar om

Två komiska filmer om Elvis möte med president Nixon.

Watergateskandalen. Det lät intressant och jag började lyssna.

I dokumentären dyker bland annat **George C. Wallace** upp och det namnet ringer en klocka för många av oss Elvisfans. George Wallace var en amerikansk demokratisk politiker och mest känd som Alabamas guvernör under många år. Han gjorde två uppmärksammade och förhållandevis framgångsrika försök att bli vald till USA:s president, dels 1968 och dels 1972. Elvis träffade honom den 6 mars 1974 innan sin konsert i Garret Coliseum i Montgomery, Alabama inför 16 400 åskådare. Det finns flera fotografier tagna av Elvis tillsammans med

*Guvernör Wallace och Elvis.
Foto: James Hatcher*

Wallace och hans fru vid detta tillfälle som är flitigt publicerade i olika sammanhang.

För de som kanske inte känner till detaljerna kring Watergateaffären så var det en av de största politiska skandalerna i USA:s historia. Klockan halv två på natten den 17 juni 1972 grips fem män som brutit sig in i Watergatebyggnaden i Washington. Männerna försöker installera mikrofoner i det demokratiska partiets högkvarter. En av dem har koppling till president Nixons omvalskommitté.

Från början förnekade president Nixon all kännedom om inbrottet. Men ju längre tiden gick, desto mer skulle det visa sig att Vita huset var djupt inblandat. När det senare visade sig att Nixon ljugit om Watergateaffären, tvingas han avgå i förtid i augusti 1974. Han är den ende president i USA:s historia som tvingats avgå i förtid.

Det som till slut fällde Nixon var att det den 13 juli 1973 framkom det att det fanns ett ljudaktiverat system för automatisk bandinspelning i Vita huset, alla konversationer som pågick i det Ovala rummet (presidentens kontor) spelades in i hemlighet. Bakgrunden till detta var att precis innan president Nixon tillträdde i januari 1969 fick han veta att hans föregångare, president **Lyndon Johnson**, hade installerat ett system för att spela in hans möten och telefonsamtal. Nixon

beordrade att systemet skulle tas bort, men efter ett tag kom han fram till (efter att ha försökt på andra sätt) att ljudinspelningar var det enda sättet att säkerställa en fullständig och trogen redogörelse för samtal och beslut. På Nixons begäran installerades därför ett nytt modernare inspelningssystem.

*Tänk om man kunnat höra Elvis och Nixons konversation.
Foto: Vita Huset*

Det var detta "avslöjande" i dokumentären som fick mig och Robban att gå i spinn! Vi hade aldrig hört talas om dessa inspelningar innan. Om allt som sas i Ovala rummet spelades in av Nixon skulle det ju innebära att även Elvis besök och samtal med presidenten hade spelats in! Detta skulle ju vara en världssensation! Ja, i alla fall inom Elvisvärlden...

Varför hade ingen tänkt på det tidigare? Detta borde ju ha diskuterats i oändlighet i olika diskussionsforum om Elvis? Även skrivits böcker på temat? Inspelningarna

skulle vara Elvisvärldens heliga graal...
Var fanns dessa inspelningar nu? Min hjärna gick på högvarv!

Men som man brukar säga, om det låter för bra för att vara sant då är det inte sant. Vid mina närmare efterforskningar visade det sig att det ljudaktiverade

bandsystemet installerades först den 16 februari 1971. Det vill säga bara ynka två månader **efter** Elvis besök i Vita Huset. Bara två månader ifrån att det historiska mötet hade funnits dokumenterat i ljud för eftervärlden och framför allt för oss Elvisfans. So Close, Yet So Far (From Paradise) som Elvis sjöng i filmen Harem Holiday.

Elvis-soundtracket på CD

I sann Elvis-filmada så har även ett soundtrack album släppts som innehåller musiken från Baz Luhrmanns Elvis-film. Eller i ärlighetens namn så innehåller albumet endast en del av musiken från filmen. Det finns både en CD-version och en digital utgåva. Den digitala versionen innehåller hela 36 låtar medan CD:n består av 22 spår.

Vi ska titta närmare på CD-versionen som är det som många samlare intresserar sig för. För den yngre publiken är det oftast streaming från Spotify och andra musiktjänster som gäller och där finns förstås CD:ns låtar också med.

1. Suspicious Minds (Vocal Intro)–Elvis Presley
Det första spåret är endast cirka 25 sekunder långt och det känns ju ganska onödigt att ha med men tanken är väl att det ska skapa någon sorts stämning så som det gjorde i filmen. Eftersom många andra låtar fått stryka på foten så hade nog ingen saknat denna "inledningsvinjett" som utgörs av Elvis röst och kören när han sjunger ett par strofer ur låten.

Soundtracket från filmen "Elvis" i CD-form.
Foto: Elvis Ahlgren

2. Cotton Candy Land - Stevie Nicks & Chris Isaak
Här får vi ett litet intressant guldkorn när Stevie Nicks & Chris Isaak tolkar låten från filmen **It Happened at the World's Fair**. Stevie Nicks heta röst passar perfekt och jag måste dubbelkolla att det faktiskt rör sig om samma låt som Elvis gjorde.

I stället för originalets sockersöta vaggvisa doftar det mer mystik runt det här nya gitarrbaserade arrangemanget där "The Sandman's coming" har bytts ut i texten till "The Snowman's coming" och då i filmen får innebörden av en varning för **Överste Tom Parker**.

3. Vegas – Doja Cat
Rapparen Doja Cat har samplat en del av **Shonka Dukerehs** version av **Hound Dog** som hon framför i filmen i rollen som **Big Mama Thornton**. Dukereh hittades död i sin lägenhet i Nashville den

22 juli. Hon blev endast 44 år gammal. Det här faller inte mig i smaken utan jag hade hellre hört hela Skonka Dukerehs Hound Dog.

4. The King And I - Eminem & CeeLo Green
Marshall Bruce Mathers II eller Eminem som han är känd som gör en ny låt tillsammans med rapparen CeeLo Green som faktiskt lyckas att tilltala även mig. Det måste vara samplingen med gitarren från **Jailhouse Rock** som gör att jag står ut med lite rapp.
Ett smakprov ur texten:
*"Now I'm about to explain to you all the parallels Between Elvis and me, myself
It seem obvious, one, he's pale as me*

I bookleten (texthäftet) ingår några bilder från filmen.
Foto: Elvis Ahlgren

Second, we both been
hailed as kings
He used to rock the
Jailhouse, and I used to
rock The Shelter”

5. Tupelo Shuffle - Swae Lee & Diplo
Rapparen Swae Lee och DJ:n Diplo har samplat **Austin Butlers** version av **That's All Right** och gjort en lite poppigare version. Den innehåller även samplingsar av **Black Snake Moan** med **Gary Clark Jr.** och **I'll Fly Away** med **Shannon Sanders och Pentecostal Choir.**

6. Baby, Let's Play House - Austin Butler
Austin Butler sjunger själv och det är väldigt Elvislikt. I mitten lite skrikig gitarr som avviker från originalet men som i filmen bidrar till den klimax uppstår på scenen. Austin gör ett bra jobb med Elvislåterna överlag.

7. Craw-Fever - Elvis Presley
Lite toner från **Let's Forget About the Stars** inleder och **Kitty White(?)** kommer strax in sjungandes **Crawfish** innan Elvis börjar sjunga **Fever**. Craw Fish och Fever blandas hejvilt och skapar något nytt. En intressant mix helt enkelt. Det skapar dock en lite orolig stämning med alla olika element i låten. På slutet läggs plötsligt även ett stycke av **Surrender** till i mixen.

Det är rätt snålt med information det snygga häftet.
Foto: Elvis Ahlgren

8. Strange Things Are Happening Every Day-Yola Yola spelar **Sister Rosetta Tharpe** som spelade in den här gospellåten 1944 vilken också blev en stor hit. Den passar bra in i filmen med sitt budskap att ”märkliga saker händer varje dag”.

9. Trouble - Austin Butler
I filmen är Trouble felplacerad tidsmässigt men passar så bra in i handlingen, när Elvis ska visa vem den riktige Elvis är, så man ändå måste förlåta regissören för att låten som gjordes 1958 här framförs 1956. Austin Butler överraskade både som skådespelare och som sångare och här gör han ett strålande jobb.

10. Can't Help Falling in Love - Kacey Musgraves
Från **Blue Hawaii** kommer denna låt som kom att bli avslutningslåten på (nästan) alla konserter under 70-talet. Här i en vacker

version av Kacey Musgraves ackompanjerad av Ian **Fitchuk** på piano. I filmen illustrerar låten kärleken som uppstår mellan Elvis och **Priscilla**.

11. I Got A Feelin' In My Body - Lenesha Randolph

Här handlar det om en version med ett modernare sound där tunga elgitarrer står i kontrast till en gospelkör. Inget jag känner något behov av att lyssna på igen.

12. Sometimes I Feel Like A Motherless Child – Jazmine Sullivan

Från TV-showen 1968 har man tagit den här gamla negro spiritual låten och gjort ett nytt arrangemang. Jazmine Sullivan wailar sig fram alldeles utmärkt här. Dock hade jag blivit mer exalterad om man hade hittat en version av låten med Elvis.

13. Edge of Reality (Tame Impala Remix) – Elvis Presley & Tame Impala

I den här remixen har man lagt mycket eko på Elvis sång. "The Edge of Reality" börjar Elvis med vilket återkommer ett flertal gånger. Det känns som att vi får höra endast fragment från låten till lite modern musik. Det här är pinsamt dåligt och känns inte som en färdig låt. Plötsligt är denna röra bara över. Det blir tummen ner!

Det är inte varje dag som man lyssnar på ett helt nytt Elvis-soundtrackalbum!

Foto: Elvis Ahlgren

14. Power of My Love – Elvis Presley & Jack White

En tuff låt som tack vare Jack White fått mer gitarr och känns modernare samt blivit en duett. Fungerar riktigt bra!

15. Polk Salad Annie (Film Mix) – Elvis Presley

Elvis är förstås bäst på egen hand utan alltför mycket mixtrande med musiken. Här är det i en ny mix för filmen där man bland annat förstärkt basen.

16. Suspicious Minds (Film Edit) – Elvis Presley

Samma sak gäller här när Elvis kör sin klassiker från 1969 live. Det är en ny mix av liveframträdandet där Elvis röst är längre bak i mixen men med samma gamla goa Elvisstämpel som vi är vana vid.

17. Burning Love (Film Mix) – Elvis Presley

En härlig mix där låten kommer till sin rätt. Det låter som att man kombinerat studioversionen med en liveversion. Informationen i bookleten är tyvärr väldigt

Albumet innehåller en blandning av Elvistolkningar, remixer, nya Elvismixar och helt nya låtar.
Foto: Elvis Ahlgren

knapphändig och man skulle vilja veta mer om materialet som använts.

18. I Got A Feelin' In My Body - Elvis Presley & Stuart Price

En remix där den största skillnaden är att man har lagt på ett trumbeat och lite effekter som bara göra låten sämre. Känns som en B-remix som man kunde ha låtit bli att ta med. Sådana här remixer finns det hur många som helst av på nätet och de gör ingen glad.

19. Don't Fly Away (PNAU Remix) - Elvis Presley & PNAU

En remix som bjuder på en helt ny koppling mellan **Suspicious Minds** och **Any Day Now**. Här är det lite

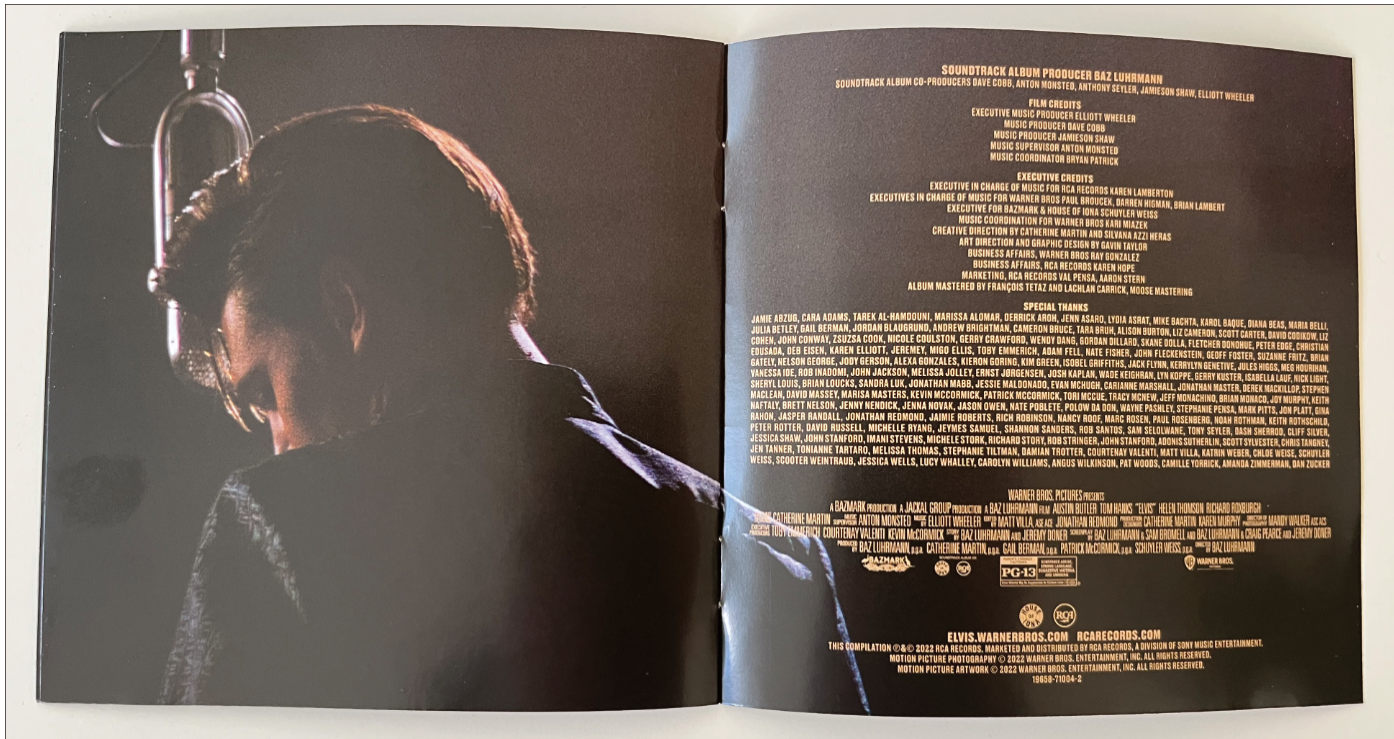
intressantare och ett nyskapande som jag måste erkänna att jag gillar. Här använder man sig av ett trumbeat och stråkar i en annars rätt sparsmakad instrumentering. Efter drygt 2 minuter utbrister Elvis *"Don't fly away, my beautiful bird"* och vi får höra lite av låten Any Day Now innan vi återvänder till Suspicious Minds och till sist avslutar med att åter sjunga *"Don't fly away, my beautiful bird"* ett par gånger. Inte alla gillar detta men jag föll direkt för det! Originalen är förvisso bättre men vill man höra något "nytt" med Elvis så är detta väldigt bra om man frågar mig.

20. If I Can Dream - Måneskin

Det italienska bandet Måneskin gör en kompetent och bra tolkning av en av Elvis viktigaste låtar där man lyckas behålla känslan från originalet.

21. Suspicious Minds - Paravi

Här serveras vi en långsam version av låten i Paravis tappning. Som filmmusik fungerar det men inget man längtar efter att spela i sin musikanläggning eller mp3-spelare.

Speltiden på CD:n är bra men innehållet är väldigt ojämnt och vissa låtar borde ha bytts ut.
Foto: Elvis Ahlgren

22. In the Ghetto (World Turns Remix) - Elvis Presley feat. Nardo Wick
CD:ns sista låt bjuder inte på någon rolig avslutning. Så här är en remix när den är som sämst vill jag påstå. Elvis inleder låten och det låter som vanligt men efter en minut börjar Elvis läsa **Men With Broken Hearts**. Sedan fortsätter låten och efter cirka 2:30 så kommer Nardo Wick in och börjar rappa. Det fungerar inte alls utan känns helt avhugget och märkligt. In The Ghetto är en av de låtar som alla gillar utan rapp, remix eller andra billiga knep. Båda tummar ner!

Baksidan på texthäftet.
Foto: Elvis Ahlgren

Sammanfattning:
Efter 74 minuter och 29 sekunder är det över. Det här är ojämnt och brokigt och det enda som förenar denna samling låtar är att de finns med på soundtracket till Baz Luhrmanns Elvis. Det fungerar i filmen men som album håller det inte.

Att man i filmen vill visa på det musikaliska arvet mellan då och nutid låter sig inte göras på samma sätt på skiva. Inte i den här formen åtminstone. Att både film och musik har fokus på dagens stora publik är naturligt. Många yngre människor kan säkert lockas till Elvis musik genom kopplingen till den moderna rappmusiken. För många känner inte alls till Elvis musik och behöver bara komma in på "rätt" spår för att upptäcka honom. För oss som varit med ett tag och som normalt kanske inte har så mycket till övers för rapp och sämre remixar så är kanske detta album inte så roligt som det kunde ha varit.

Soundtracket i CD-form bjuder på blandade karameller där det finns både sött och surt!
Foto: Elvis Ahlgren

Med tanke på att den digitala versionen innehåller hela 14 ytterliga låtar så hade det kanske varit bättre att göra två olika album på CD där innehållet hade varit lite mer enhetligt strukturerat? Eller varför inte en dubbel CD? Ett annat alternativ hade varit att välja ut bättre material i stället för bottenappen som ingår. Nu lägger jag albumet i musikarkivet och kommer nog inte att spela

den skivan så ofta trots att det nog fanns några trevliga inslag. Däremot ser jag fram emot att få addera filmen till min filmsamling.

på albumet så det är troligen ingen skiva som man vill höra från början till slut.

Betyg: 2 av 5 möjliga. Nya Elvismixar är alltid intressant och Austin Butler förtjänar också att höras lite liksom Måneskin och Stevie Nicks/Chris Isaak och kanske några till. Det finns både bra och dåliga inslag

ALSO INCLUDES:
THE AWARD-WINNING
CONCERT FILM ON
BLU-RAY

ELVIS ON TOUR

CD Box Set: Includes 6 CDs and over 140 Tracks!

Elvis On Tour is a 6 CD + 1 Blu-ray box set comprised of the audio from four of the shows (and two rehearsals) that were part of Elvis' 1972 North American tour. Originally recorded for the Elvis On Tour concert film that was released later that year, the set features a total of 145 tracks, including 91 tracks that have been previously unreleased, as well as the award-winning concert film on Blu-ray.

KOMMER I DECEMBER